

ת"פ 40130/06/12 - מדינת ישראל נגד חיים אשר משה אלון, איילת אלון

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

21 מאי 2014

ת"פ 40130-06-12 מדינת ישראל נ' אלון ואח'

בפני: כב' השופט נתן זלוצ'ובר

המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד ביטון מפמ"ד
נגד
הנאשמים: 1. חיים אשר משה אלון
2. איילת אלון
ע"י ב"כ עוה"ד נהרי

הכרעת דין

1. כתב האישום והמענה

כתב האישום, שהוגש נגד הנאשמים, מייחס לנאשם 1 עבירות של הפקרה לאחר פגיעה ושיבוש מהלכי משפט, עבירות לפי סעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961 (**להלן "פקודת התעבורה"**) וסעיף 244 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (**להלן "חוק העונשין"**). כתב האישום מייחס לנאשמת 2 עבירה של חובת נוסע להתקשר לגופי הצלה, עבירה לפי סעיף 1א64 לפקודת התעבורה.

אישום ראשון (לשני הנאשמים)

בתאריך 03/05/12 בשעה 02:00, נהג הנאשם 1 ברכב פרטי, כאשר הנאשמת 2, אשתו, נסעה לצידו במושב הקדמי.

הנאשמים נסעו מכיוון נתיבות לכיוון באר שבע, בכביש 25. במסלול נסיעת הנאשם, היו שני נתיבי נסיעה ומימין שוליים מאספלט. באותה עת, רכב מיכאל מירלשוילי ז"ל (להלן "המנוח") על אופניו במסלול נסיעת רכב הנאשמים אך לפנייהם. כשהגיעו הנאשמים לק"מ 189 שבכביש 25, פגע נאשם 1 עם חזית רכבו באופני המנוח מאחור. המנוח ואופניו הוטחו בחוזקה אל חזית רכבו של הנאשם ולאחר מכן נפלו על הכביש. המנוח נמצא שרוע בשול הימני ואופניו נמצאו בסמוך, על מעקה הבטיחות. כתוצאה מפגיעת הרכב, המנוח נחבל קשות, ומת מפצעיו בסמוך לאחר מכן. רכב הנאשמים ניזוק קשות.

מיד לאחר התאונה, נאשם 1 המשיך בנסיעתו לכיוון ביתו בבאר שבע, הוא לא עצר במקום התאונה או קרוב לו על מנת לעמוד על תוצאות התאונה, להעניק או להזעיק עזרה. נאשמת 2 אף היא, לא התקשרה לגופי הצלה.

עמוד 1

לאחר הפגיעה במנוח, הנאשמים נסעו לביתם והמשיכו בשגרת יומם. רק לאחר למעלה מחודש ימים אותרו והובאו לחקירה.

אישום שני (לנאשם 1)

לאחר המתואר באישום הראשון, בבוקר יום 03/05/12, בשעה 07:00, נאשם 1 פנה אל חברת הביטוח ואל המוסך על מנת לתקן את הנזק שנגרם לרכבו ועל מנת להסתיר את העובדה שהרכב פגע במנוח.

נאשם 1 אמר לנציגת המוסך, כי הנזק נגרם לרכבו כתוצאה מתאונה בה פגע בגמל. עוד מסר, כי התאונה התרחשה ביום 02/05/12 בשעה 21:30 באזור ירוחם. הנאשם מסר דברים אלו למרות שידע שמדובר בדברי כזב, זאת כדי להסתיר את העובדה שפגע עם רכבו במנוח. במעשיו אלו, נאשם 1 עשה פעולות בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לעיוות דין.

במענה לכתב האישום, הודה הנאשם 1, כי נסע בכביש 25, בשעה המצוינת בכתב האישום. הנאשם 1 הכחיש, שהיה מעורב בתאונה. כמו כן, כפר בעובדה, כי הנזק שנגרם לרכבו ארע כתוצאה מהתאונה המתוארת בכתב האישום. הנאשם 1 הודה, שפנה לחברת הביטוח על מנת לתקן את הנזק שנגרם לרכבו ואמר, כי התאונה נגרמה כתוצאה מפגיעה בגמל.

הנאשמת 2 כפרה בטענה, שנסעה ברכב שפגע במנוח והייתה מעורבת בתאונה נשואת כתב האישום. כמו כן, כפרה בטענה, כי הנזק שנגרם לרכבם הוא כתוצאה מהתאונה האמורה.

ב"כ הנאשמים הוסיף במעמד הדיון ביום 06.09.12, כי הנאשמים לא פגעו במנוח ולחילופין, לא ידעו שפגעו במנוח.

2. ראיות המאשימה

א. חוות דעת בוחן התנועה, אסף דרעי (ת/1) :

בוחן התנועה מצא התאמה בין הנזקים שנמצאו ברכב לבין הנזקים שנמצאו באופניים. הבוחן ציין, כי ההתנגשות התרחשה לפי הסדר הבא:

1. פגיעה עם חזית צד ימין בגלגל האחורי של האופניים - כתוצאה מהתנגשות זו נותרו שני חריצים על הרכב המתאימים לשבר באופן האחורי של האופניים. (תמונות 9-3 מתאריך 14.06.12).

2. הפגוש הקדמי של הרכב פגע במסילת השרשרת של האופניים - כתוצאה מכך נראו ברכב סימני חריצה אורכים ובהמשך להתנגשות נמצאו ברכב סימני חריצה רוחביים המתאימים לגלגל שיניים אחורי של האופניים (תמונות 13-18 ו- 21-24 מתאריך 14.06.12).

3. כתוצאה מההתנגשות האופניים הסתובבו ימינה וזה גרם למגע בין הפדאל הימני לבין נקודת וו הגרירה של הרכב (תמונות 25-29 מתאריך 14.06.12).

עוד ציין הבוחן, כי ניתן ללמוד שלא היתה תגובה של בלימת חירום של הרכב, והנזק הינו בקו ישר מנקודת המגע הראשונה בפגוש הקדמי, דרך מכסה המנוע לשמשת החזית וגג הרכב, דבר המלמד, כי לא הייתה סטייה ימינה או

שמאלה של הרכב בעת הפגיעה ברוכב האופניים.

בוחן התנועה ביצע 8 ניסויים בזירת התאונה:

1. נסיעה באור נמוך ורוכב האופניים עומד בשול במקום התאונה ללא תאורה - הבוחן מצא, כי ניתן להבחין ברוכב האופניים בברור ממרחק של **71.65 מטר**.
 2. נסיעה באור נמוך כאשר רוכב האופניים עומד בשול הימני עם תאורת פנס מחזיר אור מהבהב אדום - הבוחן מצא, כי ניתן להבחין ברוכב האופניים בברור ממרחק של **92.40 מטר**.
 3. נסיעה באור גבוה כאשר רוכב אופניים עומד בשול הימני ללא תאורה - נמצא כי ניתן להבחין ברוכב האופניים בברור ממרחק של **120.35 מטר**.
 4. נסיעה באור גבוה כאשר רוכב האופניים עומד בשול הימני עם תאורת פנס מחזיר אור מהבהב אדום - נמצא כי ניתן להבחין ברוכב האופניים בברור ממרחק של **121.75 מטר**.
 5. הבוחן ביצע ניסוי בו רוכב האופניים נוסע בכביש 25 לכיוון באר שבע, כאשר הרכב בו נהג הבוחן עומד. כאשר הבוחן לא ראה עוד את רוכב האופניים הוא החל בנסיעה ונסע עד שהבחין ברוכב האופניים. הבוחן מצא כי ניתן להבחין ברוכב האופניים הנוסע בנתיב הימני ללא תאורה ממרחק של **62.05 מטר**.
 6. הרכב עומד בנתיב נסיעתו הימני עם אור נמוך במרחק של **62.05 מטר** מרוכב האופניים - הבוחן מצא, כי בעת ההתקרבות לכיוון רוכב האופניים במצב עמידה, ניתן לראות את רוכב האופניים בברור גם ללא אמצעי זיהוי - ניסוי זה מלמד, לטענת הבוחן, כי היה על נהג הרכב להבחין באופן ברור, לפני ההתנגשות ובמהלכה, כי פגע ברוכב אופניים.
 7. הבוחן ביצע ניסוי המדמה הטחת רוכב אופניים בשמשת חזית הרכב - הבוחן מצא, כי שמשת החזית נחסמת על ידי גבו של רוכב האופניים באופן ברור ולפיכך היה על נהג הרכב להבחין באופן ברור ברוכב האופניים ברגע המגע בין רוכב האופניים לשמשת הרכב.
 8. הבוחן הציב רוכב אופניים בשול הדרך מימין ונהג עם רכב הניסוי במהירות של 90 קמ"ש, הבוחן מצא, כי ניתן להבחין ברוכב האופניים באופן ברור.
- הבוחן ציין, כי ראה את רוכב האופניים ממרחק רב יותר מזה שציין בכל אחד מהניסויים אך התקדם מרחק נוסף עד שראה אותו בברור רב.

בעדותו בבית המשפט תיאר בוחן התנועה את אופן התרחשות התאונה. לטענתו, רוכב האופניים נפגע מצידו הימני קדמי של רכבם של הנאשמים, הגלגל האחורי של האופניים התעקם עם כיוון התנועה של כלי הרכב, מאחור לפנים, רוכב האופניים הוטח על שמשת החזית של הרכב, דרך מכסה המנוע ונפל על הפנים, האופניים הסתובבו ימינה ונעצרו על מעקה הבטיחות בצד ימין.

העד העיד, כי הנזק שתועד בתמונות 4, 5 ו-6 מיום 14.06.12 בת/2, מתאים לנזק שנמצא בגלגל האחורי של האופניים. בתמונות 22, 23, 24 רואים התאמה בין שרשרת האופניים וגלגל הזיזים עליו מורכבת השרשרת שבאופני המנוח לבין רכב הנאשם. גם בתמונות 25 ו-26 ניתן לראות התאמה בין הפדל של אופני המנוח לחזית רכב הנאשם.

עמוד 3

העד העיד, כי ערך ניסוי שדה ראייה במקום ובשעה בהם אירעה התאונה, ושחזר את פרטי האירוע לרבות לבוש המנוח ומימדי גופו. העד העיד, כי ערך 4 ניסויים. שניים כשהרכב נוסע עם אור גבוה ושניים עם אור נמוך, כאשר פעם אחת פנס האופניים מהבהב ופעם אחת כבוי לגבי כל אחד מהניסויים. מסקנתו מהניסויים היא, כי ניתן היה להבחין ממרחק של 62.05 מ' ברוכב האופניים וככל שמתקרבים לעברו, רואים טוב יותר. העד העיד, כי מניסוי המדמה הטחת רוכב אופניים בשמשת חזית הרכב ניתן להסיק, כי כל נהג סביר יכול היה להבין במה פגע.

לטענת העד, הנאשם סירב לבצע שחזור ולפיכך נקבעה המהירות בה נסע, לצורך עריכת הניסויים, בהתאם למהירות המקסימאלית המותרת בחוק.

העד שלל את האפשרות שרוכב האופניים חצה את הכביש בסטייה ימינה לכיוון השוליים הימניים, לטענתו, תמונה 19 מיום 14.06.12 בת/2, מלמדת על התאמת הנזק לפגיעת חזית באחור כאשר רוכב האופניים במצב אורכי.

לדברי העד ישנו שוני בין תאונה שבה השמשה מתנפצת כמו קורי עכביש (כפי שניתן לראות בתמונות שצילם השמאי) לבין תאונה בה יש היפרדות של השמשה (כפי שניתן לראות בתמונות שהוא צילם), אך לשוני זה אין נפקות במקרה שלנו בו מדובר בהתנגשות של כלי רכב עם רוכב אופניים ולא עם הולך רגל. רוכב אופניים יושב על המושב ולא עומד על הקרקע ולכן הוא גבוה. ברגע ההתנגשות, בשל הגובה בו הוא נמצא, רוכב האופניים מוטח לעבר מכסה המנוע והשמשה, הפגיעה לא עוברת דרך הרגליים כמו הולך רגל ולכן השוני במכה אינו רלוונטי בענייננו לאופן בו נהג הנאשם.

כשנשאל העד האם הנזק ברכבו של הנאשם תואם את "המכה הקלה" שהרגיש הנאשם לדבריו, השיב, כי לא מדובר במכה קלה אלא בנזק עצום, כמחצית משמשת הרכב התנפצה, מכסה המנוע של הרכב התעקם, צדו הימני של הגג התעקם ויש נזק בצדו הימני של הפגוש. העד ציין, כי במסגרת תפקידו עסק בתאונות עם מידות נזק שונות ובאופן מוחלט הוא אומר שעל פי הנזק ברכבו של הנאשם, לא מדובר במכה קלה.

העד ציין, כי אין ממצאים שיכולים ללמד מהי נקודת ההתנגשות בין הרכב לאופניים.

לטענת העד, נמדדה מידת הנזק ביחס לגלגל שלם של אופניים ולא ביחס לגלגל שבור היות ולא ניתן למדוד מידת נזק מהקרקע כאשר מדובר בגלגל שבור, לפיכך, המידה אינה מדויקת, אלא מצביעה על התאמה מבחינת גבהים. בשלב השני, נמצאה התאמה בין הנזק בגלגל האחורי השבור לבין הנזק ברכב (תמונה 19 מתאריך 14.06.12) וכך הוסקה המסקנה שהגלגל האחורי בא במגע עם הפגוש ונלמדה מידת הנזק. (פרוטוקול מיום 27.01.13 עמוד 46 שורות 17-20)

כשנאמר לעד שבתמונה 34 ניתן לראות שהשבר בחישוק גבוה יותר מהחריצים שברכב, הוא אמר, כי הרכב התנגש בגלגל האחורי של האופניים וקיפל אותם, לכן אי אפשר לבצע התאמה כשהאופניים על הקרקע ובוצעו התאמות על פי מידות. (פרוטוקול מיום 27.01.13 מעמוד 46 שורה 26 עד עמוד 47 שורה 9).

העד ציין, כי אין נפקות למהירות בה נסע הנהג או לידיעה היכן עומד רוכב האופניים לעניין המרחק ממנו יכול היה לראות אותו מהירות הנסיעה והידיעה היכן עומד רוכב האופניים משנות רק לעניין זמן התגובה.

לדבריו, ניסוי 7 שערך מלמד, כי ככל שמתקרבים לעבר המגע עם רוכב האופניים, ניתן להבחין בצורה ברורה שפוגעים ברוכב (פרוטוקול מיום 27.01.13 עמוד 49 שורות 16-17).

בניסוי 8, לדברי העד, שוטר עלה על מכסה המנוע ונצמד לשמשה במטרה לבדוק האם הנהג יכול להבחין שמדובר

באדם המוטח על שמשות החזית. לדברי העד לא ניתן לקבוע את מידת הזמן המדויקת שבה המנוח היה על מכסה המנוע והשמשה.

ב. **ע.ת 2 פקד עמית כהן מהמעבדה הניידת של מז"פ**, הגישה חוות דעת ת/7 והעידה בבית המשפט, כי בדקה את רכבו של הנאשם, את האופניים ואת בגדי הקורבן. המומחית סמכה את חוות דעתה בעיקר על ממצאים באזור הצמיג האחורי באופניים, ביניהם מתוך הפנימית של האופניים פיזור של חומר בצבע צהוב הדומה בצבע ובמרקם לשרידי הצבע הצהוב שנמצאו מתחת לפגוש, מריחות ושרידי צבע לבן בחלק האחורי של האופניים, על גבי מעביר ההילוכים האחורי, על גבי פס תחתון בשלדה ועל גבי גלגל שיניים אחורי, שברים של לוחית הרישוי עליהם שרידי חומר בצבע צהוב. בהסתמך על הממצאים הנ"ל שבאזור הצמיג האחורי באופניים ועל מיקום הממצאים באזור פגוש המכוננית, היא הגיעה למסקנה **בסבירות גבוהה**, שהנזקים בגלגל ובצמיג האחורי של האופניים נגרמו תוך התנגשות שבמהלכה הועברו שרידי הצבע הלבן מהרכב אל האופניים והנזקים בחזית פגוש הרכב נוצרו ונגרמו תוך כדי התנגשות שבמהלכה הועברו שרידי החומר הצהוב שנמצא בתוך פנימית גלגל האופניים אל מתחת לפגוש הרכב. בהמשך לאמור, בהסתמך על הדמיון בצבע ובמרקם של החומר הצהוב שנדגם מגלגל האופניים ומפגוש הרכב, בהנחה שהם מעידים על מקור משותף, לאור חוות דעתו של רפ"ק צ'רנוברודה (ת/18) ולאור גובה הפגיעות ברכב וגובה הפגיעות באופניים, הסיקה **בסבירות גבוהה** שהפגיעה אשר גרמה לנזקים המתוארים התרחשה כתוצאה מהתאונה בין הרכב הנבדק לאופניים הנבדקות.

לדברי העדה, ישנן 3 דרגות של סבירות: סבירות אפשרית, סבירות גבוהה וסבירות גבוהה מאוד. העדה אישרה, כי ביום 27.06.12 לקחה מהרכב דגימה נוספת של חומר צהוב, מכיוון שהדגימה שלקחה ביום 11.06.12 לא היתה הספיקה לביצוע השוואה בין החומר הצהוב שנמצא על האופניים לבין החומר הצהוב שנמצא על הרכב. העדה ציינה, כי בפעם השנייה שלקחה דגימה גילתה שישנה כמות רבה יותר של החומר הצהוב מאשר בדגימה הראשונה, וההסבר לכך הוא, כי בדגימה השנייה גזרה חתיכה מהפגוש ואז גילתה כמות רבה יותר של חומר צהוב.

ג. **ת/24- דו"ח פעולה מיום 11.06.12**, לפיו, ביום 11.06.12 עצרו את הנאשם בגין הפקרה לאחר פגיעה והריגה. הנאשמים לא הגיעו מרצונם לתחנת המשטרה לדווח על קרות התאונה ורק לאחר מאמצי המשטרה, נעצרו הנאשמים כחודש ושבע לאחר התאונה.

ד. **ת/18, חוות הדעת של רפ"ק שאול צ'רנוברודה**, מומחה המעבדה הניידת מומחה לזירת עבירה, ממנה עולה, כי ישנה התאמה פיזית בין חלקי הרכב שקיבל מבוחן התנועה, אשר נמצאו בזירת העבירה לבין החלקים שפורקו מרכבו של הנאשם.

ה. **ע.ת 3, פקד יוגב פינסקר**, ראש צוות החקירה בתיק זה. ההגנה עשתה מאמץ בחקירת עדי התביעה להראות שהחקירה התנהלה באופן מגמתי, בין היתר, תוך התעלמות או חקירה לא מספקת של כיווני חקירה אחרים. מחקירתו של עד זה כמו גם מחקירת שוטרים נוספים, המסקנה המתבקשת, כבר עתה, היא שאין ממש בטענת ההגנה בעניין זה. העד נחקר בבית המשפט ארוכות בנוגע לכיווני חקירה שונים שנבדקו בטרם הגיעה המשטרה לנאשמים. העד הסביר, כי תחילה נבדקו כיווני חקירה נוספים אך לאור הממצאים בתיק זה הוברר שאין בהם ממש. המשטרה לא חסכה במאמצים, בדקה ככל יכולתה ממצאים מהזירה, חקרה קרובי משפחה וניסתה בדרכים שונות לרבות באמצעות מודיעין להגיע לעדים פוטנציאליים. נחקר אפילו כיוון חקירה של חשד לפגיעה במנוח על רקע בעיות משפחתיות שונות והחקירה העלתה שכיוון חקירה זה אינו רלוונטי.

העד נשאל מדוע לא לקחו את הנאשם לזירת העבירה על מנת שיסביר מה היה והשיב שלא מצא לנכון לעשות זאת

בשלב הראשוני ולאחר מכן, כשהציגו לנאשם את הרכב, הוא לא שיתף פעולה. העד שלל את גרסתו של הנאשם כי פגע בבעל חיים. העד ציין, כי לא חיפש חיה בזירת התאונה.

ו. **ע.ת 4 ירון כדורי**, עובד במגרש המכוניות בו הוחזק רכבו של הנאשם לאחר התאונה. בחצי פה, עלתה הטענה מטעם ההגנה, שיתכן שנעשו שינויים ברכבו של הנאשם, שהוחזק במגרש המכוניות כחודש, עד שהמטרה הסיקה מחקירתה שרכב זה קשור לתאונה והגיעה לבדוק אותו. לדברי העד כאשר מגיע רכב לאחר תאונה, אין כל אפשרות שמישהו יגע בו עד שחברת הביטוח נותנת אישור לתקן את הרכב ולפיכך הוא יכול להעיד שאף אחד לא נגע ברכב במשך למעלה מחודש ימים.

ז. **ע.ת 5 רפ"ק אורי אפללו**, שימש כממלא מקום ראש לשכת חקירות מרחב נגב בתיק זה. העד תיאר את התנהלות החקירה מיום 11.06.12, ת/2א3 ות/11 (ר' גם ת/10). במהלך החקירה, הנאשם ביקש לצאת לשירותים. השוטרים יצאו עימו מחדר החקירות, שוחחו עימו והשיחה הוקלטה בפלאפון. העד עמד על כך שבניגוד לגרסתו של הנאשם בחדר החקירות, לפיה לא פגע במנוח ולא חשד שפגע במנוח, הרי מחוץ לחדר החקירות אמר שיום אחרי התאונה הוא ראה באינטרנט שאדם נהרג בתאונת דרכים בכביש שבו הוא נהג לילה קודם וזה העלה בליבו חשש שהוא קשור לזה.

ח. **ע.ת 6 החוקר אייל אפטיבי**. העיד, שבשלב הראשוני לא היה למשטרה קצה חוט בנוגע לתאונה ולפיכך נבדקו כיוונים שונים, שנשללו.

העד נחקר ארוכות על כך שבעמוד הפייסבוק שלו הביע תרעומת על כך שהנאשם זכה להקלות בתנאי השחרור בערובה ואף כינה אותו בכינוי לא הולם. מהמשפט שצוטט בעניין זה בפרוטוקול מיום 01.09.13 בעמוד 100 שורה 3: "זאת מדינתנו היפה, עובדים חודשיים על התיק והנאשם מקבל הקלות..." - למדים שאין למה שכתב החוקר שם כל קשר לעבודה עצמה אלא הבעת התרעמות על כך שמערכת המשפט לא מעריכה כראוי, לדעתו, את העבודה שמשקיעה המשטרה.

כבר עתה אציין, כי ראוי היה שהעד ימנע, שעה שהתיק תלוי ועומד בבית המשפט, מלכתוב בפייסבוק או במקום אחר שהוא פומבי בכל נושא הקשור לתיק, אך בנסיבות העניין לא מצאתי שהיתה לכך השלכה כלשהי על עבודתו בתיק, שבוצעה הרבה לפני מה שכתב בפייסבוק ובמיוחד כך כשלעד זה לא היתה יכולה להיות כל השפעה על עבודת הבוחן ומומחים אחרים, והנאשם בעת חקירתו הכחיש כל קשר לעבירה ובחלק מהחקירות שמר על זכות השתיקה ועל כן כמובן גם לא התנהל משפט זוטא.

העד ציין, כי הוא היה ניצב בלבד בניסוי שנועד להמחיש את יכולת הנהג להבחין באדם המוטח על שמשות החזית. הוא לא היה מתכנן הניסוי ולכן אף לא ערך מזכר בעניין. כשנשאל האם ניסוי בו אדם מטפס לחזית הרכב ונשען על השמשה דומה לפגיעה של רכב במהירות 90 קמ"ש ברוכב אופניים, השיב שבתאונות מהסוג הזה מנסים לדמות בצורה מקסימאלית את מה שקרה. העד ציין, כי היה מספר פעמים בזירת העבירה ולא ראה שום דבר שיכול להעיד, כי הנאשם פגע בגמל או בחיה אחרת.

ט. **ת/5**, אמרתו של **השמאי כהן גבריאל**, לפיה, השמאי בדק בבוקר שאחרי התאונה את הרכב והבחין בנזק שנגרם למכסה המנוע, לגג הרכב ושהשמשה הקדמית היתה שבורה. לדבריו, שאל את בעל הרכב כיצד נגרם הנזק והוא ענה, כי התנגש בגמל בכביש מהיר באזור ירוחם. דו"ח השמאי, ת/5א הוגש וממנו עולה שיעור הנזק הגבוה שנגרם לרכב.

רכבו של הנאשם הושבת על בסיס אובדן גמור להלכה (ת/5א). אומדן אחוזי הנזק על ידי השמאי וחברת הביטוח, עמד על 55.4% (ראה גם מסמך עדכון ניירת לאחר תשלום של חברת הביטוח בת/31) ודו"ח השמאי, לפיו נדרשו כ- 27 חלקי חילוף ברכב. לרבות, פגוש קדמי, מכסה קדמי, כנף קדמית שמאלית, כנף קדמית ימנית, פנס ראשי שמאלי, פנס ראשי ימני, שמשה קדמית, גג המרכב, קורת גג עמוד קדמי וכן הלאה.

י. **9 פלט שיחות** - מפלט השיחות עולה, כי הנאשם דיבר עם אשתו, הנאשמת 2, פעמים רבות במשך הלילה בו קרתה התאונה ובבוקר שלמחרת. שיחות הטלפון התקיימו בשעות: 02:42. 02:45. 02:48. 02:51. 03:14. 03:57. 04:28. 06:01. 06:50. 06:53. 07:02. 07:26. 07:30. 07:44. 07:55. 08:12. 08:36 וכן הלאה.

יא. **ת/15- הודעתה של מטרי נטלי**, בה ציינה, כי בתאריך 03.05.12, בערך בשעה 02:20, נסעה עם ידיד שלה מכיוון אופקים לבאר שבע. קצת לפני הבסיס שדה תימן, היא הבחינה שידיד שלה נהיה חיוור והוא אמר לה שראה אדם שוכב על הכביש. הם חזרו למקום, ראו אופניים על מעקה הבטיחות בצד ימין. לדבריה לא הבחינה באדם או באופניים בפעם הראשונה היות ולא הסתכלה לצד ימין והיתה בלי משקפי ראיה, בפעם השנייה שחלפו במקום הרכיבה את משקפי הראיה, הבחינה באופניים ולא הסתכלה מחשש לראות את האדם.

יב. **ת/16- הודעתו של דוד נורי אופ**, בה ציין, כיביום חמישי (לא ציין תאריך אך הכוונה ליום 03.05.12), נסע לכיוון באר שבע, קצת לפני בסיס שדה תימן ראה אופניים תקועות על מעקה הבטיחות בצד ימין, מספר מטרים אחרי האופניים, ראה אדם מוטל על הכביש.

יג. **ת/19 - הודעתו של יורם סויסה**, בה ציין, כי בתאריך 03.05.12 בערך בשעה 02:37 נסע מכיוון גילת לבאר שבע, וכשהגיע סמוך לשדה תימן ראה רכב מאותת, עומד בצד הדרך ולאחר כמה מטרים ראה אדם שוכב על הבטן ואופניים בצד הכביש.

יד. **ת/31 הוא קלטר מוצגים שהוגש בהסכמת הצדדים. בין היתר, ישנו בת/31 דו"ח חברת הביטוח מיום 03.05.12** ובו נרשם דיווח הנאשם, כי בנסיעה בכביש ירוחם באר שבע (לכיוון באר שבע), פגע בגמל שחצה את הכביש.

טו. **בקלטר המוצגים המוסכם - ת/31**, מצויה הודעתה של שלומית פז מיום 17.06.12- בהודעתה ציינה, כי היא עובדת במוסך ירוחם עזרא ובתאריך 03.05.12 הגיע למשרדי המוסך, בשעות הבוקר, בחור בשם חיים שטען שהוא נסע בכביש מהיר מירוחם לבאר שבע וגמל חצה את הכביש והוא פגע בו.

טז. **בקלטר המוצגים המוסכם - ת/31** מצויה הודעתה של שירה אלון, אחותו של הנאשם, מיום 13.06.12, בתחילה ציינה, כי שמעה על התאונה ביום חמישי, יום אחרי התאונה, כאשר הנאשם והנאשמת 2 דיברו על כך בביתה (עמוד 1 שורות 8-12). לאחר מכן שינתה את גרסתה ואמרה ששמעה על התאונה לראשונה, כאשר הנאשם ליווה אותה לביתה, בערב התאונה. בהמשך ציינה, כי נסעה עם הנאשם לראות את הרכב במוסך, כשליש מהשמשה הקדמית שלו היתה מנופצת בצד שליד הנהג וגם על מכסה המנוע היתה מכה. לדבריה הנאשם אמר לה **"שפגע בחיה, והמקום של האירוע היה כחצי שעה מבאר שבע ואיזה נס קרה לשני"**. (עמוד 5 שורות 136-141).

יז. **בקלטר המוצגים המוסכם - ת/31 מצוי דו"ח רופא/ פרמדיק מיום 03.05.12** - מהדו"ח עולה, כי פציעות המנוח היו: בראש- פצע, דימום, חבלה קהה. בגפיים התחתונות- פצע, שברים. בעמוד השדרה- פצע, שפשוף,

גב.

יח. **ת/4, חוות דעתו של פרופ' היס** מהמכון לרפואה משפטית. הדוח מפרט את החבלות שנמצאו בגופו של המנוח, ובין היתר, דימומים תת עוריים, פצעי שפשוף, פצעי קרע ושריטה בראש, שבר בעצם הלסת התחתונה, שברים בשיניים בלסת העליונה ועוד.

3. אמרות הנאשמים במשטרה ועדויותיהם בבית המשפט

א. אמרות הנאשם במשטרה ועדותו בבית המשפט

1. עם מעצרו ב-11.06.12 בשעה 15:20, כעולה מדו"ח המעצר, ת/25, בחר הנאשם לא להגיב לגופו של עניין לכך שהודע לו שסיבת המעצר היא החשד לביצוע עבירות של הפקרה לאחר פגיעה והריגה, והסתפק בכך שהודיע שהוא רוצה עו"ד.

2. הנאשם נחקר לראשונה ביום 11.06.12 בשעה 17:36, ת/3- אמרה, ת/3א2 תמליל חקירת הנאשם. הנאשם התייעץ עם עו"ד טרם החקירה.

לטענת הנאשם היה באירוע בנתיבות ובשעה 02:00 בערך, נהג לכיוון באר שבע ברכב מסוג מזדה, יחד עם אשתו שישה בכיסא הקדמי ליד הנהג. בשלב מסוים, היה קטע כביש חשוך מאוד, שם הרגיש מכה קטנה, כמו שמקבלים מכה ברגל ממשקוף בלי לשים לב והיה בטוח שמדובר בחתול או אבן. לאחר המכה נבהל קצת, האט, הסתכל במראות, לא ראה שום דבר חריג ואז המשיך בנסיעה. בתחילה טען הנאשם, כי ראה את המכה בכנף הקדמית רק בבוקר ואז לקח את הרכב למוסך (עמוד 5 שורות 30-37). בהמשך טען, כי ראה את המכה כשיצא מרכבו, בלילה, ובבוקר לקח את הרכב למוסך (עמוד 25 שורות 16-25), שם לדבריו דיווח, כי לא ראה כיצד נגרם הנזק לרכב (עמוד 79 שורות 22-23). גם בדיווח שמסר לחברת הביטוח, טען שאמר, כי נסע בכביש חשוך ואינו יודע במה פגע (עמוד 82 שורות 21-27).

הנאשם ציין, כי הניפוץ בשמשה הקדמית היה בצד ימין והיא לא נשברה ולכן לא הבחין בניפוץ מיד אלא כשהגיע לכניסה לבאר שבע כשהייתה תאורה.

יש לציין, כי בת/3 - הודעת הנאשם במשטרה מיום 11.06.12 בשעה 17:36, לא צוין, כי בתחילה טען הנאשם שראה את המכה ברכבו רק בבוקר. כמובן שלעניין זה יש להעדיף את תמליל החקירה, המשקף בצורה טובה יותר את דברי הנאשם.

3. בעת גביית ת/3 ביקש הנאשם לצאת לשירותים ובדרך לשירותים נוהלה עימו שיחה במסדרון. השיחה הוקלטה. ת/11 (בטעות הוגש פעמיים וסומן שוב, גם ת/21א), הוא תמליל הקלטה זו. שעה שהנאשם לא ידע שהוא מוקלט הוא טען שאמר לשמאי שבדק את הרכב, שכאשר נסע מנתיבות לכיוון באר שבע, היה חשוך ופתאום הוא שמע בום והוא לא ראה כלום ולא שמע כלום (ת/11 עמוד 6 שורות 12-25). כשנשאל האם קרא או שמע על המקרה לאחר מכן, השיב שאינו זוכר. בהמשך נשאל הנאשם מתי ידע על המקרה והשיב, **"לא ידעתי בשעה שעתיים..."**, כשנשאל מתי נודע לו לראשונה השיב שאינו זוכר. כשנשאל מתי הבין שזה לא בום רגיל השיב שאם היה מבין שמדובר בבן אדם אז בטוח לא היה משאיר אותו (ת/11 עמוד 31 שורות 27-30). בהמשך אמר שעד עכשיו הוא לא מקשר את עצמו לתאונה מכיוון שהמכה היתה קטנה. (עמוד 34 שורות 36-39). כשנשאל מתי התעורר אצלו הספק לגבי הקשר שלו לתאונה, השיב **"אני חושב**

ששמעתי רדיו או פלאפון...לא זוכר אבל זה היה בבוקר ולא חלמתי שזה קשור אליי, עד עכשיו אני לא חולם שזה קשור אליי.. כי זה לא היה מכה שיכולה.. " ובהמשך "הייתי בטוח שזה אולי במקרה הטוב...איזה חיה קטנה" (עמוד 39 שורות 26-23, עמוד 40 שורות 5-1). ובהמשך "ובמיוחד גם שאני לא ראיתי כלום. לא ראיתי בן אדם על הזה ולא ראיתי את ה...כלום, כלום, כלום, כלום". הנאשם ציין, כי שיתף את אשתו על מה ששמע בחדשות אך הם לא חשבו לרגע שזה קשור אליהם (עמוד 43 שורות 32-39). כשנשאל מה שמע בחדשות השיב ששמע שרוכב אופניים נדרס ושמחפשים את הנהג אך הוא חשב לעצמו שלא ייתכן שזה הוא מכיוון שהמכה היתה קטנה ואם היה פוגע בבן אדם היה רואה שמדובר בבן אדם. כשנשאל מה אמר לשמאי השיב לחוקר שהוא יודע מה אמר, כשנשאל מדוע אמר זאת לשמאי השיב שהיה לו ספק אחד שזה קשור אליו ולכן אמר זאת. כשנשאל מה אמר לנציג הביטוח, השיב שאמר שלא ראה כלום ושככל הנראה נכנס בגמל או בחיה קטנה (עמוד 46 שורות 25-24), גם במוסך ציין שאמר את אותם הדברים. כשנשאל שוב מה אמר לשמאי השיב, שאמר לו שנכנס בגמל או בחיה קטנה בכביש שמכיוון ירוחם לבאר שבע וציין שאמר זאת מכיוון שהיה לו ספק אחד שאולי התאונה קשורה אליו (עמוד 49 שורות 19-39).

במהלך החקירה הנאשם ציין מספר פעמים שאינו מרגיש טוב ושהוא עומד להתמוטט.

4. ת/26, מזכר של חקירת הנאשם מיום 12.06.12 אשר הוגש בהסכמה, בו פורט, כי הנאשם אמר שפגע בשועל, גמל או חיה קטנה, שגובהה כ-60 ס"מ. הנאשם הדגיש כי הסתכל במראות, ראה שהכל תקין ואז המשיך לנסוע. לדברי החוקר הנאשם הדגיש שוב ושוב, כי לא ראה בן אדם במקום ורק לאחר מכן המשיך בנסיעה. כשנשאל הנאשם מדוע חשוב לו להדגיש זאת, אמר, כי אם היה יודע שפגע באדם הוא היה עוצר לטפל בו.

5. בחקירתו מיום 12.06.2012 בשעה 17:11, ת/3א, שמר הנאשם על זכות השתיקה ולא השיב לשאלות החוקר.

6. בחקירתו מיום 17.06.12 בשעה 21:33, ת/3ב, שמר הנאשם על זכות השתיקה ולא השיב לשאלות החוקר.

בעדותו בבית המשפט העיד הנאשם, שכאשר חזר לביתו מנתיבות לכיוון באר שבע, הגיע לקטע כביש חשוך, הרגיש מכה קטנה ברכב, האט עד כדי עצירה, הסתכל קדימה, אחורה, לצדדים, דרך המראות ומכיוון שלא ראה דבר, הניח כי פגע בבעל חיים שנפגע והמשיך לרוץ. בפגיעה שהיתה בשמשת הרכב הבחין רק כאשר הגיע לכניסה לבאר שבע. בבוקר לאחר מכן, כשראה חדשות נודע לו על התאונה שהתרחשה בכביש בו נסע, אך לדבריו לא ניגש למשטרה כי סבר בוודאות מוחלטת שהוא לא קשור לתאונה שאירעה ועד היום הוא סובר כך (פרוטוקול מיום 01.09.2013 עמוד 112 שורות 9-11).

כשהוצגו בפניו התמונות בהן נערכו התאמות הנזקים בין הרכב לבין האופניים טען שזה לא משכנע אותו שהוא זה שפגע ברוכב האופניים. לדבריו, אם היה יודע שפגע באדם היה עוצר ומגיש עזרה.

לדברי הנאשם, המכה שהרגיש היתה מכה קטנה ולפיכך סבר שפגע בבעל חיים קטן. כשהציג התובע לנאשם את תמונות הנזק שצילם השמאי, ציין, שמבחינתו מדובר בנזק קטן (פרוטוקול מיום 01.09.13 עמוד 115 שורות 4-5). כשנשאל כיצד ייתכן, שלטענתו, לא ראה במה פגע מכיוון שהיה חשוך אך מנגד סמך על ההסתכלות במראות לאחר הפגיעה כדי להסיק שלא פגע באדם, השיב, כי האט ולכן הראות היתה טובה יותר וגם כבר התרגל למצב החשוך

(מעמוד 115 שורה 28 עד עמוד 116 שורה 10). לדברי הנאשם הבחין במכה רק לאחר כ-10 דקות נסיעה היות והפגיעה לא היתה בצד שלו אלא בצד ימין. עוד ציין, כי הוא לא ראה את המנוח בצד הדרך לא לפני התאונה, לא בעת התאונה ולא אחריה.

הנאשם אמר שסיפר לאחותו שירה על התאונה כאשר לקח אותה לבית אביו. כשנאמר לו שבחקירתו במשטרה אמר שלא סיפר לאף אחד על התאונה, אמר שלא דייק במשטרה בשל הלחץ בו היה נתון. לאחר שהחזיר את אחותו אמר הנאשם שהלך להחזיר לחבר שלו מכשיר ששאל ממנו. הנאשם טען שאינו זוכר כמה זמן זה לקח לו, מה עשה לאחר מכן ואם ישן באותו לילה. כשנאמר לנאשם שבחקירתו במשטרה הוא אמר שכאשר הוא ואשתו הגיעו לבית הוא הלך לישון, השיב שאינו זוכר מה היה לפני שנה וחצי ושיש מצב שהלך לאכול בלילה או הסתובב ברחבי העיר. לדבריו, בדרך כלל אחרי הופעה הוא אינו צפוי ובמשטרה, בשל כך שהיה לחוץ, אמר שהלך לישון. לאחר החקירה, כשקרא את תיק החקירה נזכר בפרטים נוספים. (פרוטוקול מיום 01.09.13 עמוד 121 שורות 4-8)

כשנשאל האם היה בלחץ באותו לילה כתוצאה מהתאונה שעבר, השיב שלא. כשנאמר לנאשם שבאותו לילה דיבר עם אשתו כל 20 דקות, אמר שאינו זוכר על מה דיבר איתה אך אם דיבר איתה בטלפון כנראה שלא היה בבית. הנאשם אישר שהוא התקשר לחברת הביטוח בשעה 07:00, לאחר תפילת שחרית. הנאשם אישר שהוא אינו נוהג לענות לשיחות טלפון במהלך התפילה. כשנאמר לנאשם שהחל מהשעה 05:00 ועד השעה 07:00 קיים שיחות טלפון עם אשתו בתדירות של כל 10-20 דקות, השיב שאינו זוכר ושזה משהו שלא מתאים לו היות והוא "לא מפספס תפילת שחרית ויהי מה". לאחר מכן ציין שלא אמר את השעות שבהן התפלל. (פרוטוקול מיום 01.09.2013 מעמוד 123 שורה 22 עד עמוד 124 שורה 14).

כנשאל הנאשם האם שיתף את אשתו בכך ששמע שהיתה תאונה בכביש שבו נסעו בלילה השיב שאינו זוכר.

הנאשם אמר, כי הוא בטוח במאה אחוז שפגע בבעל חיים ולא בבן אדם ולא היה לו אפילו ספק קטן בכך. כנשאל מדוע שיקר לנציגת חברת הביטוח ואמר שפגע בגמל בכביש ירוחם באר שבע בשעה 21:30, השיב, לאחר שעיין במסמך של חברת הביטוח, ת/31, "**בגלל שהייתי בטוח שפגעתי בבעל חיים ולא שיערתי שיש רוכב אופנוע או אופניים בשעה כזאת, היה לי צל של ספק שאם אגיד את אותו מקום יקשרו אותי לאירוע הזה. לכן בחרתי להרחיק עצמי מהאירוע**".

כשנאמר לנאשם שבת/11 (ת/21א) אמר שהיה לו ספק שאולי זה קשור אליו, השיב כי ייתכן שהיה חוסר דיוק והיה לו ספק שיקשרו אותו לפרשה הזאת כי נסע באותו כביש (פרוטוקול מיום 01.09.2013 עמוד 127 שורות 11-14).

ב. אמרות הנאשמת במשטרה ועדותה בבית המשפט

1. ת/23 (סומן גם ת/29), חקירתה של הנאשמת מיום 12.06.12 בשעה 00:58. הנאשמת התייעצה עם עו"ד טרם החקירה.

לדברי הנאשמת, היא ובעלה נסעו לפני כחודש לאירוע בנתיבות, בדרך חזרה שמעו חבטה קלה, היו בטוחים שמדובר בחיה והמשיכו לנסוע כרגיל, כשירדו מהרכב ראו מכה קטנה, עלו לבית והלכו לישון. הנאשמת ציינה, כי במהלך הנסיעה שמעה חבטה קלה מקדימה ובעלה אמר שכנראה מדובר בגמל והמשיך בנסיעה (עמוד 4 שורות 87, 101). בהמשך ציינה, כי לא ראתה כלל את המכה, גם לא כשירדו מהרכב. בעלה אמר לה שיש מכה קטנה והיא עלתה לביתה לילדים (עמוד 4 שורות 109-105). כשנשאלה האם הבחינה בשינוי שחל בשמשת הרכב השיבה, כי היה סדק קטן מקדימה. כשנשאלה מה היא ובעלה עשו כשהגיעו לבית השיבה ששניהם הלכו

לישון. כשנשאלה האם שמעה בתקשורת על תאונה שנהרג בה אדם בכביש בה נסעו השיבה "לא אין לי רדיו בבית ולא טלוויזיה".

2. בחקירת הנאשמת מיום 14.06.12 בשעה 16:40, ת/27 ציינה, כי לאחר ייעוץ משפטי החליטה לשמור על זכות השתיקה. (עמוד 2 שורה 22)

3. בחקירת הנאשמת מיום 17.06.12 בשעה 14:34 ציינה, כי לאחר ייעוץ משפטי החליטה לשמור על זכות השתיקה. (ת/28 עמוד 2 שורה 14).

בעדותה בבית המשפט אמרה הנאשמת, כי כל הפרטים שסיפרה בחקירתה מיום 12.06.12 (ת/23) הם נכונים. כשנשאלה מדוע בחקירה הראשונה ענתה על שאלות החוקר ובחקירות האחרות בחרה לשמור על זכות השתיקה, השיבה שקיבלה ייעוץ משפטי ולא היה לה מה להוסיף על הדברים שכבר אמרה. (פרוטוקול מיום 16.10.13 עמוד 101 שורות 8-11).

כשנשאלה הנאשמת מדוע חשבה שמדובר בגמל קטן השיבה, שהיא שאלה את בעלה והוא אמר לה שמדובר בבעל חיים, אך היא לא ראתה כלום. לדבריה, כשהגיעו לבית היא לא ראתה את המכה ברכב וכשנאמר לה שבעלה אמר בחקירתו (ת/3 שורה 78) שהיא כן הסתכלה על המכה ואמרה "איזה נס שלא קרה לנו כלום", אמרה שהיא לא זוכרת שהסתכלה אך בעלה לא שיקר, כי היא ראתה את המכה מבפנים כשהיה קצת אור, קצת לפני הכניסה לבאר שבע. (פרוטוקול מיום 16.10.13 עמוד 102 שורות 4-31). בהמשך אמרה שאם בעלה אמר שראתה את המכה ואמרה "איזה נס שלא קרה לנו כלום", יכול להיות שכך היה.

במהלך עדותה חזרה הנאשמת שוב ושוב על הטענה כי החבטה היתה קטנה מאוד.

כשנשאלה הנאשמת אם היא ובעלה הלכו לישון כשהגיעו לבית השיבה שזה מה שהיא זוכרת, שהם עלו לדירה והלכו לישון. כשנאמר לנאשמת שבמהלך הלילה בעלה התקשר אליה מספר פעמים, כל פרק זמן קצר, השיבה "אני זוכרת שהלכנו לישון. זה מה שאני זוכרת ואני גם מתקשרת אליו מתוך שינה לפעמים, מתוך הנקה, כי אני אחת שדואגת. באופן טבעי אני מתקשרת. אני אמרתי שהלכנו לישון. זה מה שאני זוכרת. יכול להיות שהוא יצא אחרי זה. יכול להיות שאני הלכתי לישון והוא יצא. אני לא זוכרת מה היה. אני מנסה להיזכר ואני לא זוכרת".

הנאשמת אמרה שאינה זוכרת שבעלה אמר לה משהו על התאונה שאירעה בכביש שבו נסעו בבוקר למחרת.

4. אמרות שתי נשים שהיו ברכב שעבר בזירת העבירה (הוגשו ע"י ההגנה)

א. **מנ/6, הודעתה של עדי בן אבו** מיום 03.05.12 עולה, כי ביום 03.05.12 בשעה 01:40 יצאה עם חבריה מכיוון אשקלון לכיוון באר שבע, וחברתה רז נהגה ברכב של הוריה. בדרך, לפני דודאים, הבחינה, כי הנהגת בולמת בחוזקה ואז ראתה רוכב אופניים עובר מהנתיב השמאלי בו נסעו לנתיב הימני. היא ציינה, כי היה פנס אדום באחורי האופניים, הרוכב לבש בגדים שחורים וחבש משהו בצבע שחור לבן עם משבצות על ראשו. בדרך חזרה מבאר שבע חברתה דניאל הבחינה באופניים ובגופה והן הסיקו שרוכב האופניים נדרס.

ב. **מנ/7, הודעתה של רז בן ארוש** מיום 03.05.12 עולה, כי ביום 03.05.12 בשעה 01:35 נהגה ברכב של חברתה מכיוון אשקלון לכיוון באר שבע. בשלב מסוים, נראה לה שבאזור תפרח,

עמוד 11

נסעה בנתיב השמאלי במהירות של 80-90 קמ"ש וראתה פנס אדום קטן מאחורי אופניים, היא ראתה תזוזה אך לא הבינה שמדובר באדם. כשהתקרבה אליו הבחינה שרוכב האופניים חוצה את הכביש משמאל לימין, היא בלמה חזק ועצרה את הרכב בנתיב השמאלי סמוך לרוכב האופניים, הרוכב המשיך ברכיבה, על ראשו היה משהו בצבע שחור לבן. (יצוין כי בתמונה 10 מיום 03.05.12 בלוח התצלומים שבת/2 רואים כובע לבן עם פסים כהים- נ.ז.). הפעם האחרונה בה ראתה את הרוכב היתה בנתיב הימני לפני הבסיס של שדה תימן. היא תיארה את הרוכב כאדם לא שפוי, מתנדנד וציינה שאדם שלא מגיב לבלימה נראה הזוי.

5. מומחה ההגנה מר ניר קוסטיקה:

1. לדבריו, על פי הנזקים בכלי הרכב ומסלול הטלת האופניים והרוכב, האופניים היו בסטייה ימינה לפני התאונה.

המומחה הגיע למסקנה זו לאור הממצאים הבאים:

א. מוקד הנזק בחזית הרכב אשר נגרם ממגע גופו של הרוכב, נמצא מימין למוקד הנזק אשר נגרם ממגע הרכב עם גלגל האופניים.

ב. כתוצאה מכך שברגע הפגיעה האופניים היו כבר בזווית הטיה ימינה, הרי שהם הסתבסבו עוד יותר ימינה והוטחו מימין לקו מסלול נסיעת הרכב, דבר שמנע את דריסתם על ידי הרכב.

ג. הוא שלל את האפשרות שהאופניים נפגעו מאחור בשעה שנסעו ישר, היות והתנגשות כזו, לדעתו, היתה מאיצה את האופניים ישר לפניו וגורמת לקריסתם על הכביש ובהמשך יתכן אף לדריסתם תחת גלגלי הרכב. עובדה נוספת השוללת אפשרות כזו היא היעדר טביעת סולית צמיג האופניים על פגוש הרכב.

ד. לדבריו, העובדה שלאחר ההתנגשות, האופניים הוטחו בזווית חדה ימינה ופגעו במעקה הבטיחות עוד בטרם הספיקו ליפול לכביש, מעידה על כך שתנועת האופניים עובר לתאונה היתה בזווית אלכסונית ימינה.

ה. לדבריו, מכך שגופו של הרוכב הוטל ימינה ובהמשך נגרר על הכביש ימינה עד למקום שכיבתו, למדים שכיוון תנועת הרוכב עובר להתנגשות היתה תנועת חצייה משמאל לימין.

ו. האופניים והגופה נמצאו במרחק קצר ממקום ההתנגשות בכביש, ולדבריו, זה מעיד על כך שבעת ההתנגשות, האופניים היו בסטייה ימינה ובמהלך פרק זמן קצר ביותר נהדפו ימינה לשוליים, עוד בטרם הספיקו לקבל את כל מהירות הרכב.

ז. רוב הפגיעות הקשות בגופו של המנוח היו בפלג גופו הימני, דבר שמצביע על כך שהרוכב נפגע בשעה שחצה את הכביש רכוב על אופניו משמאל לימין.

ח. לטענתו, הנזקים בחישוק הגלגל ובמזלג האחורי של האופניים מתיישבים עם קביעתו כי הפגיעה היתה מימין לשמאל.

ט. מומחה ההגנה טען, כי העובדה שהאופניים נפגעו במהלך תנועה אלכסונית ימינה מתיישבת גם עם עדויותיהם של עדי הראייה עובר לתאונה שהעידו, שרוכב האופניים נסע בזיגזג וחצה את הכביש משמאל לימין.

2. מסקנת מומחה ההגנה היא, שהנאשם לא יכול היה להבחין באופניים לפני ההתנגשות, בזמן ההתנגשות

ולאחריה ולא היתה לנאשם אפשרות להבחין ולדעת שפגע ברוכב אופניים או באדם.

מומחה ההגנה, הגיע למסקנות האלה לאור הממצאים הבאים:

א. היו גורמים שהקשו על יכולת התפישה של הנהג: הכביש היה חשוך, האופניים היו בצבע שחור והפרופיל שלהם צר, מהירות הנסיעה היתה בין 90-100 קמ"ש, מדובר במקום בו לא צפויה להתגלות סכנה, הנאשם נסע עם אורות דרך ולא אורות גבוהים ולכן החשיפה של אלומת האור שמאלה, לכיוון האופניים הייתה מוגבלת, רוכב האופניים היה לבוש בשחור ללא כל אביזר מחזיר אור.

הבוחן שערך את הניסויים ידע מראש היכן לחפש את האופניים ולפיכך זמן התגובה שלו מתקצר. זמן ההבחנה בתנאים שהוכתבו לנאשם בעת התאונה האריכו את יכולתו לקלוט את הסכנה בטרם פגע ברוכב האופניים.

ב. לדבריו, בהשוואה לפגיעה בהולך רגל, מרכז הכובד של הרוכב ביחס לחזית הרכב, גבוה באופן משמעותי. עובדה זו גורמת לגופו להגיע אל השמשה, לגג ואז להתנתק מהרכב בזמן קצר יותר מהולך רגל. רצף המגע של הרוכב עם הרכב היה קצר ביותר כך שגופו ספג פגיעה חלקית ולא מלאה של הרכב. במצב זה מהירות ההטלה נמוכה ממהירות הפגיעה והמרחק הקצר ממקום האימפקט המשוער ועד למקום בו נמצא גופו בשוליים יכול להעיד על כך.

ג. לטענת מומחה ההגנה, מסקנת הבוחן, כי המנוח נישא על מכסה המנוע פרק זמן כלשהו- אינה נכונה היות ומרחק ההטלה שצריך להתקבל במהירות פגיעה של 95 קמ"ש עומד על 54 מטרים ובמקרה זה מרחק ההטלה היה קצר עוד יותר ועמד על 31 מטרים בלבד. עובדה זו מעידה על כך שהרוכב התנתק מהרכב מיד לאחר הפגיעה בשמשה ובשום שלב לא נישא על הרכב. הזמן בו שהה הרוכב על הרכב היה כה קצר, שלא אפשר לנאשם לזהות מה פגע ברכבו.

ד. לדבריו, ניסוי מספר 8 אינו משקף את אשר אירע בתאונה וגם כאשר הבוחן מצמיד את גבו אל השמשה, לא ניתן להבחין, כי מדובר באדם.

ה. לדבריו, כתוצאה מההתנגשות, הרוכב התרומם מעל הרכב והוטל לשוליים הימניים ואילו האופניים הוטחו בזווית חדה ימינה ונשארו תלויות על מעקה הבטיחות, הרכב המשיך בתנועה רצופה חלף על פניהם עוד בטרם החלה התגובה הפיזית של הנהג.

תגובת הנהג הגיעה רק לאחר שהוא חש בחבטה ושמע את המכה.

עד שהנאשם הבין שפגע בדבר מה, החל לבלום והסתכל דרך המראה בניסיון לאתר במה פגע הרכב, עבר הרכב עוד מרחק מה.

המצב בו האופניים שצבעם שחור נשארו תלויות על הגדר, גופו של הרוכב אשר היה לבוש שחורים גם הוא התמזג עם רקע הכביש והעובדה שהיה מוטל בשוליים הימניים הקשתה על יכולת זיהויו על ידי הנאשם.

ו. לדברי מומחה ההגנה, במבחן ההסתברות בנסיבות הזמן והמקום בו התרחשה התאונה, יותר סביר שבעל חיים יחצה את הכביש ויפגע מאשר שרוכב אופניים יחצה את הכביש ויפגע. נהג סביר בנעליו של הנאשם היה מעריך את האפשרות הראשונה הסבירה מבין השתיים.

בעדותו בבית המשפט העיד המומחה, כי המנוח רכב על האופניים בצד השמאלי של הנתיב הימני ואז סטה ימינה, והנחה זו משפיעה משמעותית על שדה הראיה שהיה לנאשם. בשונה מבוחן התנועה שסבר, כי ההתנגשות בין הרכב לבין האופניים היתה כשהאופניים היו במצב ישר, לדעתו, ההתנגשות היתה כשהאופניים היו בזווית של 45 מעלות. (פרוטוקול מיום 23.10.13 עמוד 115 שורות 9-16).

לדברי העד, לאחר שעשה את כל הפעולות המצוינות בחוות הדעת הגיע למסקנה, כי הנאשם לא יכול היה לראות את האופניים לפני התאונה, בזמן התאונה ולאחר התאונה. (פרוטוקול מיום 23.10.13 עמוד 116 שורות 19-21). **העד הסיק בסבירות גבוהה שגופו של המנוח פגע בשמשת רכבו של הנאשם אך הוא לא יכול היה לדעת שפגע באדם.** (עמוד 116 שורות 30-31).

העד טען, כי ניתן לראות בתמונה 13 שבנספח א' לחוות דעתו, שרוחב שפתי השבר שבגלגל האופניים גדול יותר מהרוחב בין שני החריצים שעל הרכב שבוחן התנועה טען שנגרמו כתוצאה מהשבר בגלגל. לדבריו, שני החריצים צריכים להיות במרווח שווה לשפתי החישוק. העד הפנה לתמונות 12 א' ו-12 ב' בחוות דעתו. לטענתו, בשתי ההדגמות שביצע בוחן התנועה בתמונות אלה ניתן להבחין שאין התאמה בין הנזק לבין האפשרות שהרכב והאופניים התנגשו בזווית ישרה. לדבריו, לצורך התאמת שבר הגלגל לחריצים האורכיים שעל הפגוש, הנמיך הבוחן את האופניים ואילו לצורך התאמת גלגל השיניים לחריצים בפגוש הגביה הבוחן את האופניים, מה שמוביל לכך שהשבר בגלגל האחורי עולה הרבה מעל לחריצים שהבוחן קבע, כי נגרמו ממנו (פרוטוקול מיום 23.10.13 עמוד 117 שורות 22-28).

העד ציין, שהוא אינו יכול לנתח בדיוק כיצד רוכב האופניים נשמט מהאופניים ועלה על הרכב, אך התוצאה של המנגנון שהציע בוחן התנועה היא שהרכב היה עולה על האופניים, וידוע שזה לא קרה. **לדברי העד הנאשם ראה את רוכב האופניים לפרק זמן קצר מאוד**, עד כדי כך שהמוח לא עשה את האבחנה כי מדובר באדם. מכיוון שהאופניים היו בסטייה, הנאשם לא היה יכול לדעת במה הוא פגע ולאור העובדה שההימצאות של אדם במקום כזה היא בלתי סבירה, הנאשם לא יכול היה לחשוב שמדובר באדם. גם לאחר הפגיעה, מהמצב בו היה בתוך הרכב ומההסתכלות במראות, הוא לא היה יכול להבחין במנוח או באופניים. (פרוט' מיום 23.10.13 מעמוד 119 שורה 11 עד עמוד 120 שורה 6).

העד ציין, כי אם מאמצים את גרסת בוחן התנועה לאופן ההתנגשות צריכה היתה להיות פגיעה קשה בגבו של המנוח, במקרה זה אין פגיעה כזו.

העד הודה שלא ניתן לקבוע בוודאות שרוכב האופניים שראו העדים עובר לתאונה הוא רוכב האופניים שנפגע בתאונה ובאם זה המצב הוא אינו יכול לקבוע כי האופניים נסעו בצד שמאל אך הוא יכול לדעת שהם נעו בסטייה ימינה על פי הנזקים ברכב ומסלול המעוף.

לטענת העד, הניסויים שערך בוחן התנועה דימו רוכב אופניים בתנועה לאורך ציר הנתיב הימני ולא רוכב אופניים שנוסע מכיוון שמאל ימינה, כפי שהיה לדעת העד. לפיכך, הממצאים אליהם הגיע בוחן התנועה לא מקובלים על העד. העד ציין כי ניתן היה לעשות את הניסויים באופן המצמצם את הספק ובאופן שיותר דומה למה שהנאשם חווה. (פרוטוקול מיום 30.10.13 עמוד 130 בשורות 1-8).

העד ציין שלא ביצע בעצמו ניסוי המדמה את ההתנגשות, כפי שהתרחשה לטענתו, היות ואין באפשרותו לסגור את הכביש על מנת לבצע ניסוי שכזה. לדברי העד הראות טובה יותר בשול הימני מאשר בשול השמאלי, התאורה של הרכב בנויה באופן שהאורות "נשפכים" ימינה וזה מקצר את טווח הראיה שמאלה, באופן משמעותי. כמו כן, אם מוסיפים

לאמור את המהירות בה נסע הנאשם הרי שהמוח שלו לא הספיק לקלוט במה הוא פגע. (פרוטוקול מיום 30.10.13 מעמוד 132 שורה 26 עד עמוד 133 שורה 1). העד אישר, כי המנוח עלה על מכסה המנוע, השמשה ואז לגג לזמן קצר מאוד ולאחר מכן התנתק מהרכב (עמוד 137 שורות 23-26 ועמוד 138 שורות 1-5).

לטענת העד מנגנון הפגיעה של רוכב אופניים והולך רגל הוא אותו מנגנון, בניגוד למומחה מטעם התביעה שטען שיש הבדל במנגנון הפגיעה (פרוטוקול מיום 30.10.13 עמוד 137 שורות 10-19).

לשאלת בית המשפט האם המכה ברכב היא מכה קלה, השיב העד שכן. היא לא מכה קשה כי המכה מתחילה בחזית.

העד ציין, כי לא ביצע כל ניסוי בזירת התאונה. (פרוטוקול מיום 30.10.13 עמוד 139, שורות 3-7)

6. דין

א. עבירת ההפקרה לאחר הפגיעה

סעיף 64א לפקודת התעבורה קובע כדלקמן:

(א) נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם, אשר היה עליו לדעת כי בתאונה נפגע אדם או עשוי היה להיפגע אדם, ולא עצר במקום התאונה, או קרוב לו ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאות התאונה ולהזעיק עזרה, דינו - מאסר שלוש שנים.

(ב) נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם, ולא עצר במקום התאונה, או קרוב לו ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאות התאונה, או עצר כאמור ולא הזעיק עזרה, דינו - מאסר שבע שנים.

(ג) נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נגרמה לאדם חבלה חמורה או שבה נגדם, ולא עצר או לא הזעיק עזרה כאמור בסעיף קטן (ב), דינו - מאסר 14 שנים.

סעיף 64א1 לפקודת התעבורה קובע כדלקמן:

נוסע ברכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם חייב להתקשר לגופי ההצלה הנחוצים ולהזעיקם למקום התאונה, בהקדם האפשרי בנסיבות העניין, אלא אם כן נוהג הרכב עצר והזעיק עזרה, בנסיבות כאמור בסעיף 64א(ב) או (ג); העובר על הוראה זו, דינו - מחצית העונש הקבוע בסעיף 64א(ב) או (ג), לפי העניין; הוראות סעיף זה לא יחולו על קטין שטרם מלאו לו 16 שנים."

בדברי ההסבר להצעת החוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 104) (החמרת הענישה בעבירת ההפקרה) התשע"א-2011, נכתב, כי מן הראוי לקבוע שעבירת ההפקרה תכלול מדרג התנהגויות וחומרת עונשים בהתאם. בדברי ההסבר ישנה הבחנה בין ס"ק (א) לבין ס"ק (ב) לענין היסוד הנפשי של המפקיר לאחר פגיעה. ס"ק (א) קובע עבירה של הפקרה ברשלנות לגבי נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם אשר היה עליו לדעת, כי בתאונה נפגע או עשוי היה להיפגע אדם ולא עצר במקום התאונה כדי לעמוד על תוצאותיה ולהזעיק עזרה, ואילו ס"ק (ב) מתייחס למצב בו נוהג הרכב היה מודע להתרחשות התאונה ולהתקיימותן של נסיבות העבירה. יסוד נפשי זה כולל לפי הדין גם עצימת עיניים.

ס"ק (ג) קובע עבירה של הפקרה בנסיבות מחמירות, אם בתאונה נגרמה לאדם חבלה חמורה או נגדם. לאור העובדה כי ס"ק (ב) וס"ק (ג) מנוסחים באותה הלשון, ניתן להסיק, כי אף בס"ק (ג) נדרש יסוד נפשי של מודעות לטיב ההתנהגות ולהתקיימותן של נסיבות העבירה.

עוד נאמר בדברי ההסבר להצעת החוק, כי גם עבירה לפי סעיף 1א64 היא עבירה שהיסוד הנפשי הנדרש לה הוא מודעות, ויכול שיהיה גם עצימת עיניים.

את סעיף 64א (ג) יש לקרוא יחד עם סעיף 20 (ג) לחוק העונשין התשל"ז-1977, הקובע, כי רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להם, אם נמנע מלבררם.

הצדדים נחלקו הן בשאלה אם הוכח היסוד העובדתי של העבירה והן בשאלת הוכחתו של היסוד הנפשי, כלומר המחלוקת היא בשאלה אם הנאשמים פגעו ברכבם באופני המנוח ובמנוח ואם הרכב פגע במנוח - בשאלת מודעותם לכך.

אין מחלוקת שמותו של המנוח נגרם בתאונת דרכים. אם הנאשמים הם שפגעו במנוח ובאופניו, אין מחלוקת שהנאשמים לא עצרו סמוך למקום התאונה על מנת לעמוד על תוצאותיה ולא הזעיקו עזרה על מנת לנסות לסייע למנוח.

ב. מהימנות הנאשמים

עדות הנאשמים הותירה רושם שלילי מאד. לא רק שהאמת לא היתה נר לרגליהם, אלא הנאשמים ממש התאמצו להרחיק עצמם מדבר אמת. במספר מיקרים, רק בלית ברירה, לאחר שניסיונות ההתחמקות כשלו וכשנדחק לפינה, גם הודה הנאשם ששיקר. לא רק שנמצאו סתירות רבות בין עדותו של הנאשם לבין עדותה של הנאשמת, אלא נמצאו גם סתירות בין עדויותיהם לבין הראיות האחרות בתיק ואף את גרסאותיהם שינו מפעם לפעם על פי הצרכים המשתנים להבנתם. כשהוטחו בפניהם, בעת החקירה הנגדית, הסתירות והפרכות הקשות, סיפקו הסברים בעייתיים ואף שקרניים שאינם עולים בקנה אחד עם המציאות.

איני נותן אמון כלל בעדותיהם של הנאשם והנאשמת, וזאת בלשון המעטה.

הלכה היא, כי שקריו של הנאשם וסתירות בגרסאותיו במהלך העדות, יכולים להביא לדחיית גרסתו של הנאשם ומחזקים את ראיות התביעה. בעניין זה כבר נפסק בע"פ 334/02 **דידי סיבוני נ' מדינת ישראל** תק-על 2003(1), 237:

"לטענת המשיבה, את השקרים האלה יש לזקוף לחובת המערער, וטענה זו מקובלת עלי, הואיל וגם אם אין בשקרים, לכשעצמם, להוות בסיס להרשעה, יש בהם כדי לחזק את ראיותיה האחרות של המשיבה, הואיל והלכה היא שלשקר יש "משקל ראייתי עצמאי משלו, כראייה נסיבתית הנעוצה בהתנהגות מפלילה שיש עמה ביטוי לתחושת אשם" (ראו ע"פ 517/86, ברוקס נ' מדינת ישראל, פד"י מג(441, 451), 3; ע"פ 2109/96, אלעביד נ' מדינת ישראל, פד"י נא(673, 721), 1; ע"פ 161/72, סרסור נ' מדינת ישראל, פד"י כח(220), 203, 2; ע"פ 694/83 דנינו נ' מדינת ישראל, פד"י מ(249, 256), 4)."

בתנאים מסוימים יכולים שקרים אלה לשמש אף ראיות סיוע, זאת כאשר מדובר בשקר מהותי ששיקר הנאשם במהלך חקירתו או בעדותו בבית המשפט (ראה לעניין זה דנ"פ 4342/97 **מ"י נ' אל עביד**, פ"ד נא (736, 802).

מעבר לרושם הכללי השלילי, לשם הדגמה יובא מקבץ מהשקרים, הסתירות והפרכות בעדויותיהם:

1. הנאשם ניסה להרחיק את עצמו מהמקום בו התרחשה התאונה ומשעת ההתרחשות של התאונה ושיקר בפני נציגת חברת הביטוח, נציגת המוסך והשמאי, כי פגע בגמל בכביש באר שבע ירוחם בשעה 21:30.
2. האמור לעיל, לא הפריע לנאשם לשקר למשטרה בתחילת חקירתו ולנסות להסתיר את העובדה ששיקר לשמאי ואמר לו שהתאונה קרתה בכביש אחר. כאשר התעקשו החוקרים לדעת מה בדיוק אמר הנאשם לשמאי, אמר הנאשם שוב ושוב, כי הוא מרגיש לא טוב. לבסוף כשהנאשם כבר החליט לספר את מה שאמר לשמאי הוא השמיט את החלק בו שיקר לשמאי, ואמר לחוקר שסיפר לשמאי "**שלא ראיתי כלום וזה היה חשון ונכנסתי ככל הנראה בחיה קטנה ולא ראיתי לא לפני ולא אחרי**". לאחר מכן נשאל ספציפית מה אמר לשמאי בנוגע למיקום התאונה, ונאמר לו שכל דבר שיעמוד בסתירה מול עובדה או ראיה מסוימת יפעל לרעתו, אז השיב שאמר לשמאי שזה היה מכיוון ירוחם לבאר שבע (עמוד 49 שורות 26-27), וציין שאמר זאת מכיוון שהיה לו ספק אחד שאולי זה קשור אליו (ת/11 עמוד 49 שורות 38-39).
3. עוד שיקר בחקירתו, כי דיווח למוסך ולחברת הביטוח שנסע בכביש חשון ואינו יודע במה פגע (ת/2א3 עמוד 79 שורות 22-23, עמוד 82 שורות 21-27), אך בהמשך חזר בו והודה שדיווח למוסך ולחברת הביטוח שפגע בגמל בכביש ירוחם באר שבע.
4. אלמלא ידע הנאשם שפגע במנוח לא היה משקר למוסך, לביטוח ולשמאי. למרות זאת, במהלך החקירה חזר הנאשם, לא אחת, על הטענה כי אין ולא היה לו ספק שהוא לא קשור לתאונה.
- כשנשאל הנאשם מדוע שיקר לגורמים הנ"ל, הסתבך בשקר נוסף ואמר ששמע ברדיו או בטלפון שרוכב אופניים נדרס והיה לו "ספק אחד" שזה קשור אליו, וזאת הגם שלפני כן אמר שהוא בטוח שאינו קשור לתאונה.
5. הנאשם והנאשמת מסרו גרסאות סותרות באשר להשתלשלות האירועים בלילה בו אירעה התאונה. בתחילה טען הנאשם, כי רק בבוקר ראה את הנזק בכנף הקדמית ומיד לקח את הרכב למוסך (ת/2א3 עמוד 5 שורות 30-37), לאחר מכן טען, כי ראה את הנזק עוד כשיצא מרכבו בלילה (ת/2א3 עמוד 25 שורות 16-25). את ניפוץ השמשה הקדמית, לעומת זאת, טען שראה בכניסה לבאר שבע כשהייתה תאורה. בעניין זה טענה הנאשמת בחקירתה הראשונה, כי כשהגיעו לבית הבחינו במכה קטנה (ת/23 עמוד 1 שורה 5). בהמשך חקירתה חזרה בה וטענה שכאשר הגיעו לבית, בעלה אמר לה שיש מכה קטנה ברכב אך היא כלל לא ראתה את המכה ומיד עלתה לדירתה (ת/23 עמוד 4 שורות 104-109). בעדותה בבית המשפט חזרה הנאשמת על הטענה, כי לא ראתה את המכה גם כשהגיעו לביתם. כשנאמר לה שבעלה אמר בחקירתו שהיא ראתה את המכה כשהגיעו לביתם והיא אמרה "איזה נס שלא קרה לנו כלום", השיבה שהיא לא זוכרת שראתה את המכה. בהמשך ציינה שבעלה לא שיקר היות והיא לא ראתה את המכה לפני שהם עלו לביתם, אך ראתה אותה מתוך הרכב כשהיה קצת אור, קצת לפני הכניסה לבאר שבע. (פרוטוקול מיום 16.10.13 עמוד 102 שורות 4-31) בהמשך אמרה שאינה זוכרת שראתה את המכה מבחוץ ואמרה "איזה נס שלא קרה לנו כלום", אך זה יכול להיות אם זה מה שבעלה אומר (פרוטוקול מיום 16.10.13 עמוד 103 שורות 10-11). התרשמתי, כי הנאשמת לא התעניינה במתן עדות אמת והיתה עסוקה בהתאמת דבריה לדברי הנאשם.
6. סתירה נוספת שנמצאה בעדויותיהם של הנאשם והנאשמת נוגעת לשאלה מה עשה הנאשם לאחר שהגיעו לביתם. התנהלות הנאשם, כעולה מפלט השיחות לאחר התאונה, מצביעה על כך שהנאשם היה

מוטרד מאד עקב התאונה וחיפש עצה ומזור לדאגתו.

במגמה לתאר התנהגות שגרתית, בחקירתו מיום 11.06.12, הנאשם שיקר וטען, כי כאשר הם הגיעו לבית הוא ראה "מכה לא היסטורית" בפח של האוטו, הלך לישון ובבוקר לקח את הרכב למוסך (ת/א2 עמוד 25 שורות 16-27). בעדותו בבית המשפט, לאחר שעלה מפלט שיחות הטלפון של הנאשם, כי דיבר עם אשתו במהלך כל אותו הלילה, נזכר הנאשם באורח פלא, כי לא הלך לישון אלא הלך להחזיר לחברו מכשיר שלוה ממנו (בשעה 03:00 לפנות בוקר) ולא זכר כמה זמן זה לקח לו, מה עשה לאחר מכן ואם ישן באותו לילה. כשנאמר לנאשם שבחקירתו במשטרה אמר שהלך לישון מיד כשהגיע לבית, השיב "אני לא יכול לזכור מה היה לפני שנה וחצי. אני לא אוכל מתי שאני מופיע, אז היה מצב שאולי הלכתי לאכול בלילה. יכול להיות שהסתובבתי בעיר. אחרי הופעה אני בדרך כלל לא צפוי. במשטרה אמרתי שהלכתי לישון מתוך לחץ. הם קוראים לי חודש וחצי אחרי. אחר כך הלכתי הביתה, קראתי את תיק החקירה והתחלתי לפענח דברים. זה מה שזכרתי באותן השניות בחקירה הראשונה".

כשנשאל מדוע דיבר עם אשתו בטלפון כל כך הרבה פעמים באותו לילה השיב שאינו זוכר על מה דיבר איתה. כמו כן בהתחלה אמר "אם אתה שואל אותי ואני חייב לענות, עם אשתי בלילה אני מדבר על חיי אישות. באופן כללי, מדברים עם אישה על חיי אישות. בהמשך אמר "יכול להיות שאשתי קצת דאגה לי, המליצה לי להיבדק במרפאה או משהו כי כל הרגל שלי עם פלטינות. אני לא זוכר בדיוק על מה דיברנו". (פרוטוקול מיום 01.09.13 עמוד 122 שורות 10-18).

בעניין זה טענה הנאשמת בחקירתה הראשונה, כי כאשר היא ובעלה הגיעו לביתם הם הלכו לישון (ת/א23 עמוד 1 שורה 5, עמוד 6 שורות 188-189). בעדותה בבית המשפט חזרה על טענה זו. כשנשאלה מדוע דיברה עם בעלה בטלפון כל כך הרבה פעמים בלילה התאונה השיבה "אני זוכרת שהלכנו לישון. זה מה שאני זוכרת ואני גם מתקשרת אליו מתוך שינה לפעמים, מתוך הנקה, כי אני אחת שדואגת. באופן טבעי אני מתקשרת. אני אמרתי שהלכנו לישון. זה מה שאני זוכרת. יכול להיות שהוא יצא אחרי זה. יכול להיות שאני הלכתי לישון והוא יצא. אני לא זוכרת מה היה. אני מנסה להיזכר ואני לא זוכרת".

7. אף כשנשאלו הנאשמים על הפעם הראשונה בה שמעו על התאונה, מסרו גרסאות סותרות. כשנשאל הנאשם האם קרא על התאונה למחרת או אחרי יומיים, השיב שאינו זוכר (ת/א11 עמוד 8 שורות 12-15). כשנשאל אם קישר את התאונה אליו השיב שלא (שורות 17-18). כשנשאל בהמשך אם שמע על האירוע בחדשות השיב, "לא שמעתי" (ת/א11 עמוד 23 שורות 9-12).

לאחר מכן שינה את תשובתו ואמר "לא ידעתי, לא ידעתי בשעה שעתיים..". (עמוד 24 שורה 20). כשנשאל מתי נודע לו לראשונה, השיב שאינו זוכר. כשהחוקרים המשיכו לשאול אותו באיזה שלב ידע, ביקש כוס מים ואמר שאינו מרגיש טוב (מעמוד 20 שורה 38 עד עמוד 25 שורה 1). בהמשך שאלו החוקרים שוב ושוב מתי התוודע לתאונה, הנאשם התחמק מתשובה ולבסוף אמר שאינו זוכר בדיוק באיזה שלב (עמוד 33 שורה 35). כשנשאל שוב מתי התחיל לקשר את האירוע אליו השיב "קודם כל שלב ראשוני לא היה לי שאלות [כך במקור - נ.ז.] היה לי קטע של... כאילו שיצאתי מזה חיי...". לאחר מכן אמר שלאחר שש שעות התחיל לקשר, במהלך התפילה. בהמשך שוב סייג את דבריו ואמר "אבל לא קישרתי שזה ממני" (עמוד 39 שורה 9). כשנשאל איך התחיל לקשר בבוקר השיב "אה...אני חושב ששמעתי רדיו או ש...פלאפון או ברדיו.. לא זוכר אבל זה היה בבוקר ולא חלמתי שזה קשור אלי, עד עכשיו אני לא חולם שזה קשור אלי.. כי זאת

עמוד 18

לא היתה מכה שיכולה.." בהמשך אמר ששמע על כך כשהיה בבית, בבוקר. כשנשאל אם שיתף את אשתו במה ששמע בחדשות, השיב שכן ויחד הם הגיעו למסקנה שהם לא קשורים לתאונה. מיותר לציין, כי לגרסה שנולדה תוך כדי חקירה, במטרה להסביר את הסיבה לשקר למוסך, לביטוח ולשמאי - לפיה שמע על התאונה ברדיו, אין כל תמיכה בראיה אחרת מלבד דברי הנאשם, בהם כאמור איני נותן כל אמון.

בניגוד לדברי הנאשם, טענה הנאשמת בחקירתה שלא שמעה על התאונה בתקשורת, ובעדותה בבית המשפט אף ציינה, כי אינה זוכרת שבעלה אמר לה משהו על התאונה שאירעה בכביש בו נסעו.

8. גרסאותיו המשתנות והשקריות של הנאשם העלו גם גרסה שפגע בגמל ואח"כ גרסה כהסבר לשקר הזה שפגע בחיה או באבן. חזקה על הנאשם שאם סבר שפגע בחיה או באבן, כדבריו בחלק משקריו, לא היה משקר באשר למיקום בו התרחשה התאונה, לזמן התאונה ולכך שפגע בגמל. בעדותו בבית המשפט הכחיש את דבריו במשטרה, בנוגע לכך שבחלק מהם גם הודה כי היה לו חשד שהוא מעורב בתאונה ואמר שגם כשראה חדשות, בבוקר לאחר התאונה, ונדע לו על התאונה שהתרחשה בכביש בו נסע, סבר בוודאות מוחלטת שהוא לא קשור לתאונה ועד היום הוא סובר כך (פרוטוקול מיום 01.09.13 עמוד 112 שורות 9-11) - מה שכמובן עומד בסתירה להתנהלותו ושקריו למוסך, לביטוח, לשמאי ולמשטרה.

9. הנאשם אמר בעדותו שהיה בטוח שפגע בבעל חיים ושיקר לחברת הביטוח בגלל שחשש שיקשרו אותו לאירוע הזה הגם שאינו קשור אליו. זאת בניגוד לדבריו במשטרה, כי שיקר מכיוון שהיה לו ספק שזה קשור אליו.

10. הנאשמים ניסו למזער את התאונה בה היו מעורבים, על מנת להרחיק עצמם מהתאונה הקטלנית שאירעה בכביש בו נסעו.

כך למשל אמר הנאשם: **"חניתי את הרכב ליד הבית וכשיצאתי מהרכב ראיתי שיש מכה לא היסטורית בפח והלכתי לישון"** (ת/3 עמוד 2 שורות 44-43). הנאשם תיאר את הבום שהרגיש, **"כמו שאתה מקבל מכה ברגל מבלי לשים לב או שאתה מקבל מכה בכתף ממישהו מבלי לשים לב וזהו"** (ת/3 עמוד 3 שורה 53). כשנשאל האם הבום גרם לו לרעד ברכב השיב **"ממש לא, זה היה ממש קטן בתוך תוכי חשבתי שזה חתול או אבן"** (ת/3 עמוד 3 שורה 59).

הנאשמת ציינה, כי באיזשהו קטע בדרך שמעו **חבטה קלה...ורק כשירדו ראו מכה קטנה** באוטו ועלו לבית לישון. ואחר כך, **"שמעתי באוטו בום. משהו קטן כזה"**. כשנתבקשה להגדיר מה זה משהו קטן, השיבה, גודל של **גמל קטן** אולי. ובהמשך כשנשאלה האם הבחינה בשינוי שחל בשמשת הרכב השיבה, היה **סדק מקדימה קטן**. במהלך עדותה חזרה הנאשמת על הטענה, כי המכה שהרגישו היתה קטנה מאוד.

תיאורים אלה אינם עולים בקנה אחד עם הראיות, עם התנהגותם לאחר התאונה, עם הנזק שנגרם לרכבם, שאינו נזק קל כלל וכלל ועם תוצאת התאונה שהיא קשה ביותר. רוכב האופניים הוטח אל עבר רכבם של הנאשמים, תחילה על הפגוש ולאחר מכן על השמשה ולפיכך לא ייתכן, כי הנאשמים בסך הכל חשו בחבטה קלה, כלשונם.

11. ההתרשמות מחקירת הנאשם ומעדותו בבית המשפט היא, שכשהבין שהוא מסתבך בשקריו, במקום

לענות תשובות אמת, בחר בכל פעם להימלט למפלט אחר:

- א. בעת החקירה בכל פעם שהתקשה להשיב - טען שחש ברע.
- ב. כשהבין שגרסתו המופרכת מעוררת אי אמון - בחר בזכות השתיקה.
- ג. כדי להימלט ממתן הסבר לריבוי שיחות הטלפון עם הנאשמת בלילה שלאחר התאונה, אמר הנאשם שאינו זוכר על מה דיבר ואת האשם לכך הטיל על המשטרה שקראה לו לחקירה רק בחלוף חודש וחצי מהתאונה. לא רק שדבריו אלה תומכים בדפוס ההתחמקות, אלא שמוטב היה לו נמנע מהטחת אשם במשטרה שהשקיעה מאמצים לאתר את הנאשם שלא רק שלא מילא אחר חובתו עפ"י חוק, נמלט מזירת התאונה ולא התייצב במשטרה, אלא גם עשה מאמץ לשבש את החקירה.
- ד. כשלמרות טענת הנאשם, שאינו זוכר על מה שוחח בלילה עם הנאשמת, התובע דרש לקבל תשובה - שוב "ברח" הנאשם למפלט של הטענה ששוחח עם הנאשמת בענייני אישות.

אין לתת כל אמון בגרסאות השקריות של הנאשמים.

ג. העדפת חוות הדעת של בוחן התנועה על פני חוות הדעת של מומחה ההגנה

בע"פ 1839/92, 1532 עאטף אשקר נ' מדינת ישראל 1, 3 ((04.09.1994) הותוו פרמטרים לבחינת חוות דעתם של מומחים:

"בבואו להכריע בין מומחים, אין בית המשפט שם עצמו "מומחה-מכריע" ביניהם, ומטבע הדברים שאין הוא מפעיל לעניין זה שיקול דעת מקצועי; אלא - גם בהקשר זה פועל בית המשפט כערכאה שיפוטית, ומפעיל לצרכי ההכרעה בין המומחים שיקול דעת שיפוטי, על בסיס הידע המשפטי, ניסיון החיים השיפוטי והשכל הישר, בהם הוא עושה שימוש כאשר הוא מתבקש להכריע בין גרסאות סותרות. ככלל, עדותו של מומחה נבחנת על ידי בית המשפט בשני מישורים: מישור המהימנות האישית - במסגרתו נבחנת מהימנותו של המומחה ככל עד אחר; ומישור האמינות המקצועית - במסגרתו נבחנים רמתו המקצועית של המומחה, וטיב ואופי הבדיקה או הבירור האחר שערך ואשר מכוחם הגיע למסקנותיו".

א. הבסיס העובדתי לחוות הדעת

המומחה מטעם התביעה:

בוחן התנועה ביצע מספר ניסויים, כאשר בכל אחד מהם שינה את גובה האורות ברכב ואת תאורת הפנס האחורי של רוכב האופניים על מנת להסיק האם ניתן היה להבחין ברוכב האופניים. כמו כן במהלך ביצוע הניסויים ניסה הבוחן לדמות, ככל האפשר, את נסיבות קרות התאונה, כך למשל השתמש במהלך ביצוע הניסויים ברכב מזדה 3 כמו של הנאשם, עם אופני שטח שחורים, רוכב האופניים היה לבוש בשחור עם כובע קסקט בצבע לבן, ממדיו של הרוכב היו דומים למימדי המנוח והניסויים בוצעו בשעת קרות התאונה.

מהאמור ניתן להסיק כי המומחה מטעם התביעה לא קבע מסמרות באשר לעובדות העומדות בבסיס חוות דעתו

בטרם הניסויים שערך, אלא בדק אפשרויות שונות על מנת לקבוע האם הבחין הנאשם, כי מדובר באדם לפני ובעת ההתנגשות.

המומחה מטעם ההגנה:

1. כבר בפתח חוות הדעת, כשתיאר המומחה מטעם ההגנה את נסיבות התאונה כפי שהן עולות מחומר הראיות, לטענתו, ניתן לראות, כי המומחה נסמך בעיקר, על דבריו של הנאשם. כך למשל ציין, כי הנאשם הרגיש מכה קלה בחזית הרכב. הנאשם האט והביט דרך מראות הרכב לאחור, ומשלא הבחין במה פגע, האמין, כי פגע בבעל חיים ולכן המשיך בנסיעה. תיאור זה הוא תיאורו של הנאשם עצמו ואין כל ראייה נוספת בתיק המשטרה התומכת בו.

כפי שיובהר להלן, לא רק שאיני נותן אמון בגרסאות הנאשמים, אלא שאני גם קובע, כי גרסאותיהם רצופות שקרים וסתירות ומכאן שהסתמכותו על דבריהם בעייתית וזאת בלשון המעטה.

2. כפי שיפורט להלן, מסקנת מומחה ההגנה שהתאונה אירעה כשהמנוח רכב על אופניו בכביש משמאל לימין, מבוססת, בין היתר, על הנחה לא מוכחת, כי המנוח הוא אותו אדם שראו העדות שמסרו את 6/נ ו-7/נ, הגם שמה שראו היה כחצי שעה לפני התאונה. יתרה מכך, גם אם אכן זה אותו רוכב אין הסבר מדוע ירכב בכביש בין עירוני פעמיים, לפחות, משמאל לימין.

3. המומחה טען שמכיוון שהתאונה התרחשה כשרוכב האופניים סטה משמאל לימין, הנאשם לא יכול היה להבחין לפני וברגע ההתנגשות, כי מדובר באדם. (פרוטוקול מיום 23.10.13 עמוד 119 שורות 26-28).

גם אם אקבל את טענת המומחה, כי ההתנגשות אירעה כאשר אופני המנוח היו בסטייה ימינה, לא ניתן להסיק מכך, כי הנאשם לא ראה שמדובר באדם בעת ההתנגשות או מיד אחריה. עיקר מסקנותיו של המומחה לעניין יכולתו של הנאשם להבחין באופני המנוח לאחר ההתנגשות מבוססות על דבריו של הנאשם ולא על מחקרים או ראיות ממשיות (חוות הדעת בעמוד 27 סעיף 4.4.3) או ניסוי שביצע. אף הנספחים שצירף המומחה לחוות דעתו לא מבססים את טענתו, כי הנאשם לא היה יכול להבחין שפגע באדם בזמן ההתנגשות, שכן רוב הנספחים נוגעים ליכולתו של הנהג להבחין שמדובר באדם לפני ההתנגשות ולהספיק להגיב עד רגע ההתנגשות ואינם מכריעים במה שנוגע לעת האימפקט עצמו ולאחריו.

4. אם אכן המנוח הוא אותו רוכב שראו העדות שמסרו את 6/נ ו-7/נ, הרי עפ"י עדות אלה באחורי האופניים היה פנס אדום ואכן בלוח התצלומים שצורף לדו"ח השמאי נמצא פנס אדום שבור. בהיותו ער לכך שפנס אדום זה מקרב את המסקנה שהמנוח נראה לפני התאונה ע"י הנאשמים, טען מומחה ההגנה, שבשל נסיעתו משמאל לימין קשה להבחין בפנס האחורי, באופניים או במנוח. קביעה זו אין בה ממש:

א. הבוחן שלל את הטענה.

ב. העדות שמסרו את 6/נ ו-7 הבחינו במנוח ובפנס האדום.

ג. בעמוד 20 לחוות הדעת סעיף ז נכתב על ידי המומחה: "**פרט לפנס אדום אחורי, על**

האופניים המעורבים לא היו כל אמצעים מחזירי אור". המומחה התעלם מתמונה 40 מיום 03.05.12, בלוח תצלומים, בה ניתן להיווכח, כי בחזית אופני השטח של המנוח, נמצא פנס שעדיין דלק גם לאחר התאונה. דהיינו, שאף אם נסע המנוח בסטייה ימינה (מה שלטענת המומחה - הקשה את לראות את הפנס האחורי), הרי שהנאשמים היו צריכים להבחין וגם הבחינו בשלב כלשהו באלומת האור של הפנס הקדמי שלבטח היתה בולטת בחשיכה וזאת בין אם לפני התאונה ובין אם בעת התאונה או מיד אחריה.

5. טענה נוספת של המומחה היא, כי **"העין ראתה את רוכב האופניים והאבחנה במוח לא עשתה את החישובים לומר שיש כאן סכנה, הוא לא הבין עוד והמוח עוד לא תרגם את זה לכלל דמות מוחשית ברורה, החושים שהוא קלט הם חוש השמיעה בלבד"...** ובהמשך **"הנאשם לא יכול היה לראות אותו לפני ולא יכול היה לראותו בזמן האימפקט, הוא לא ידע במה הוא פגע, באבן, בבעל חיים או באדם"**. טענה זו אינה מבוססת ונסמכת בעיקר על דבריהם של הנאשמים, שאיני נותן בהם אמון כלל.

יתרה מכך, גם בהנחה שדברי המומחה לעיל נכונים, אין בהם הסבר מדוע מוחו של הנאשם לא השלים את חישוביו לאור מה שראתה העין ולא הבין עם הפגיעה במנוח או מיד אחריה שפגע באדם.

הואיל והנאשם לא עמד לדין בקשר לאחריותו לתאונה, נח היה להגנה לעסוק בשאלה מה ראה או לא ראה בטרם או בעת האימפקט, אלא שיש לזכור שהנאשם עומד לדין בגין ביצוע עבירה של הפקרה **לאחר** פגיעה ואין עבירה של הפקרה **בטרם** פגיעה.

אף אם רגע ההתנגשות היה קצר מאוד, ניתן להסיק, כפי שקבע הבוחן, על פי הנזק הגדול במיוחד שנגרם לרכב, כי רוכב האופניים הוטח אל עבר הפגוש, השמשה הקדמית והגג. גופו של המנוח השאיר את חותמו על הרכב. והנאשמים ידעו שפגעו באדם או לכל הפחות עצמו עיניים בנוגע לכך.

ב. מגמתיות

המומחה מטעם התביעה:

המומחה מטעם ההגנה טען, כי בעת הניסויים שערך, הבוחן לא הקפיד למלא אחר כל תנאי קרות התאונה, כך למשל, בשונה ממצב התאונה, בניסוי רוכב האופניים גרב גרביים לבנות ואילו המנוח לא גרב גרביים כלל. עוד טען, כי רוכב האופניים בניסוי לבש מכנסיים קצרים בעוד המנוח לבש מכנסיים שלושת רבעי וכן הלאה (עמוד 21 סעיף ז).

איני סבור שפרטים אלה ממעיטים מתוצאות הניסוי שערך בוחן התנועה, וכאשר רוב פרטי הניסויים תואמים לנסיבות התרחשות התאונה ובמיוחד כך כשהמומחה מטעם ההגנה לא הציג כל ניסוי אלטרנטיבי לניסויים שערך הבוחן מטעם התביעה.

יתרה מכך, פרטים אלה אינם רלוונטיים כלל לשאלת מודעותם של הנאשמים, שפגעו באדם ברגע ההתנגשות, שהרי אף אם לא הבחינו הנאשמים כלל וכלל ברוכב האופניים טרם ההתנגשות, הרי שבעת ההתנגשות, כאשר הוטח הרוכב אל עבר חזית רכבם, לבטח ידעו, כי פגעו באדם וכך אף ביתר שאת מיד לאחר התאונה.

בוחן התנועה ציין בעדותו בבית המשפט, כי ערך את ניסויים 7 ו-8 לבקשת הפרקליטות, אך מובן שאין בכך אפילו רמז לכך שביצע אותם באופן מגמתי. זהו תפקידה של התביעה, להורות למשטרה להשלים חקירה כשהדבר נדרש ותפקידה של המשטרה לבצע את ההוראה.

ב"כ הנאשמים שאל את בוחן התנועה לעניין אופן עריכת ניסוי מספר 8 בו עלה שוטר על מכסה המנוע כשהוא מסתיר עם גבו חצי משמשת החזית, ובוחן התנועה אמר, במפורש, שהניסוי לא מדמה מנגנון של פגיעה של רכב באדם במהירות 90 קמ"ש, אלא נועד להמחיש את יכולת הנהג להבחין שפגע באדם.

עפ"י התרשמותי, עבודת הבוחן לא היתה מגמתית, אלא מכוונת להגיע לחקר האמת.

המומחה מטעם ההגנה:

1. מנ/ו7 עולה ששתי הנשים הבחינו ברוכב אופניים סוטה מהשוליים השמאליים ימינה בין השעות 01:35 - 01:40. בין היתר, עפ"י 2 עדויות אלה מומחה ההגנה, לא היסס, לבסס קביעות מרחיקות לכת:

א. לדבריו, אף חצי שעה לאחר המועד בו ראו העדות את המתואר בנ6 ונ/7, המנוח שוב סטה משמאל לימין בזמן התאונה. (ומכאן שלפני כן סטה ללא סיבה מימין לשמאל).

ב. כדי להתאים את מסקנותיו לדברי העדות ולזמנים, קבע מומחה ההגנה, כי המנוח חזר אחורה, לכיוון נתיבות ונסע שוב לכיוון באר שבע ונמנע מלבחון אפשרות שהרוכב שראו העדות זמן רב יחסית לפני התאונה אינו המנוח.

ג. מומחה ההגנה גם לא היסס לטעון שהמנוח **בחר להימצא בקטע הכביש החשוך, להפתיע נהגים, ולהעמיד במבחן את יכולתם להגיב** (עמוד 18 בחוות הדעת סעיפים י-יג). לא רק שהמומחה בחר לחוות דעה בנושא שבו אין לו כל מומחיות ולקביעתו אין כל ערך, אלא שבחירה זו מצביעה על מגמתיות ברורה לטובת ההגנה.

ד. עפ"י דברי העדות, היה מותקן באופניים מאחור אור אדום מהבהב ועובדה היא שהבחינו ברוכב האופניים ובפנס האדום. מדברי הבוחן (שבניגוד למומחה ההגנה גם ערך ניסויים) כמו גם מניסיון החיים עולה שאור אדום באחורי האופניים משפר את הסיכויים להבחין ברוכב האופניים וזו גם הסיבה להתקנת פנס מסוג זה ליד הגלגל האחורי. כשמדובר במקום חשוך יחסית, אור זה יראה גם לו היו הנסיבות כפי שטוען להן המומחה, שלא הוכחו, כי האופניים נסעו משמאל לימין. אם כבר סבר מומחה ההגנה שמדובר באותו רוכב אופניים, מדוע התעלם מהשפעתו של אור זה על האפשרות להבחין באופניים והסתפק בעניין זה בהסבר לא מוכח שלא רואים את האור כשהאופניים נוסעים במאונך לרכב?

2. כשנשאל המומחה האם המכה ברכב היא מכה קלה השיב: **כן, לא מדובר במכה קשה, כי המכה מתחילה בחזית.** (פרוטוקול מיום 30.10.13 עמוד 139 שורות 3-4) המומחה אף תיאר את הנזקים שנגרמו לרכב כנזקים קלים. כך למשל בתמונה 1 בנספח א' לחוות הדעת, כתב **"ניתן להבחין כי בחזית, פרט לשקע במכסה המנוע, לא ניכרים נזקים וכל קדמת הרכב שלמה"**. גם בתמונה 2 כתב: **"מבט קרוב אל חזית הרכב שנראית כמעט שלמה עם נזקים קלים ביותר"**. בתמונה 5 ציין, כי: **"ניתן להבחין**

שהנזקים בחזית, בפח מכסה המנוע הם נזקים קלים", בתמונה 6 ציין: "הפגוש נשאר שלם, הפנס שלם ותחילת הנזקים ניכרים רק על מכסה המנוע".

תיאורים אלו אינם עולים בקנה אחד עם העובדה שרכבו של הנאשם הושבת על בסיס אובדן גמור להלכה (ת/5א), אומדן אחוזי הנזק על ידי השמאי וחברת הביטוח, עמד על 55.4% (ראה גם מסמך עדכון ניירת לאחר תשלום של חברת הביטוח בת/31) ודו"ח השמאי, לפיו נדרשו כ- 27 חלקי חילוף ברכב. לרבות, **פגוש קדמי, מכסה קדמי, כנף קדמית שמאלית, כנף קדמית ימנית, פנס ראשי שמאלי, פנס ראשי ימני, שמשה קדמית, גג המרכב, קורת גג עמוד קדמי** וכן הלאה.

לא רק שמסקנת המומחה מטעם ההגנה לא מתיישבת עם דברי הבוחן והשמאי שהרכב ניזוק באופן קשה, אלא שגם המביט בתמונות ובנזקים שנגרמו, בעין לא מקצועית, מבין שאכן מדובר בתאונה קשה שגרמה נזק קשה לרכב. לא רק שמוטב היה להימנע מהטענה שהרכב ניזוק קלות, אלא שהטענה גם מצביעה על מגמתיות של חוות דעת מומחה ההגנה המנסה לתמוך בטענת הנאשמים שלא הבינו שפגעו באדם בשל "הפגיעה הקלה" - התאונה הכביכול "קלה" שגרמה למותו של המנוח.

הואיל ומומחה ההגנה הוא בעלניסיון רב, הקביעות לעיל, על פי התרשמותי, אינן נובעות משיקול דעת מקצועי מוטעה של המומחה אלא נובעות מהמגמתיות של חוות הדעת.

3. בתאריך 19.05.13 ביקר המומחה במגרש "גרר זאב" בבאר שבע, אך נמנע לבצע התאמות נזקים בין האופניים לרכב. לדבריו, לא הותר לו על ידי המשטרה להצמיד את האופניים אל הרכב מחשש שיגרום לרכב נזקים.

בעדותו בבית המשפט המומחה הסכים, כי לאחר שבוע הותר לו לבצע את ההתאמה אך הוא לא הסכים לעשות זאת. כשנשאל מדוע, השיב **"למה הם לא הסכימו בפעם הראשונה!?"**. למרות שהמומחה לא ערך התאמת נזקים שיכולה לתמוך בגרסתו לגבי אופן ההתנגשות הציג בנספח ב', תמונות 2 ו-3 את אופן התרחשות התאונה לשיטתו. בעדותו בבית המשפט הודה, כי מסקנתו בעניין זה היא הערכה שלו.

אומר על דרך ההמעטה, כי על פני הדברים מדובר בהתנהלות תמוהה ולכאורה מגמתית.

מומחה ההגנה טרח לבקר את בוחן התנועה וציין בחוות דעתו, כי לו היה עורך הבוחן ניסוי לבדיקת יכולתו של הנאשם לדעת שפגע באדם היה מגלה, כי בנסיבות המקרה לנאשם לא היתה אפשרות להבחין, כי פגע ברכב אופניים. כשנשאל המומחה בעדותו בבית המשפט מדוע לא ערך ניסוי בעצמו השיב, **"העבר לימד אותי שכשאני מבקש דברים כאלה מהמשטרה, הם לא נעתרים"**.

4. כפי שיובהר להלן, גרסתם של הנאשמים מתפתלת, משתנה, שקרית ואיני נותן בה כל אמון. על מנת להרחיק את עצמו מהתאונה ותוצאותיה, בהודעתו בבוקר שמיד לאחר התאונה, מסר הנאשם לחברת הביטוח, לשמאי ולמוסך שפגע בגמל בכביש באר שבע ירוחם (התאונה היתה בכביש נתיבות באר שבע), בשעה 21:30 (התאונה התרחשה בערך בשעה 02:30).

אין עוד מחלוקת היום שגרסאות אלה שמסר הנאשם לגורמים הנ"ל הן שקריות. אך למרות האמור, מוצא מומחה ההגנה לנכון להביע דעה על דברים שלא מצויים בתחום מומחיותו ואף להחמיא לנאשם בעניין זה

ואומר:

"השאלה היא האם ידע והאפשרות הסבירה הרבה יותר היא שהוא פגע בבעל חיים ולראיה, הוא מסר למחרת לחברת הביטוח. הוא לא חיכה הרבה זמן ואמר 'אני פגעתי בבעל חיים'. אדם שמאמין במשהו, אפשר ללמוד על זה ממה שהוא עשה אחר כך".

ג. מקצועיות

המומחה מטעם התביעה

1. נטען כי לבוחן מטעם התביעה יש מעט ניסיון בתחום. והוא הוסמך 6 חודשים לפני שכתב את חוות הדעת בענייננו. אמנם לניסיון המקצועי ישנה חשיבות בהערכת חוות דעת של מומחה, אך הבוחן ציין בעדותו בבית המשפט, כי לווה על ידי בוחן מלווה בעל 20 שנות וותק בתחום.

2. המומחה מטעם התביעה ערך 8 ניסויים המדמים ככל האפשר את נסיבות קרות התאונה בשעה בה קרתה התאונה, המומחה ערך התאמת נזקים, מדידות, צילומים. עיקר הנתונים והמסקנות העומדים בבסיסה של חוות הדעת של בוחן התנועה מבוססים על ניסויים, התאמת נזקים ובדיקת ממצאים שנמצאו בזירת התאונה.

המומחה מטעם ההגנה

1. נראה, כי להבדיל מבוחן התנועה המשטרתי, המומחה מטעם ההגנה התמקד בהשערות שאינן תמיד מבוססות על נסיבות התאונה הספציפית שבפנינו או על ספרות הדנה בנסיבות של התאונה בתיק זה.

בתאריך 8.1.13 בשעות הבוקר ובתאריך 19.05.13 בשעה 15:00 ביקר מומחה ההגנה במקום התאונה לצורך התרשמות וצילום הזירה. אין הסבר לכך, שבניגוד לביקור בזירה של בוחן התנועה, מומחה ההגנה נמנע מלבקר בזירה בשעות החשכה - שעת התאונה. בעניין זה כשנשאל המומחה האם יש הבדל בין תאונה שמתרחשת ביום לתאונה שמתרחשת בלילה השיב שיש הבדל אך ההתרשמות שלו לא כללה נראות.

2. כמפורט לעיל, המומחה ביקר את האופן בו ערך בוחן התנועה את הניסויים אך הוא לא ערך כלל ניסוי.

3. מומחה ההגנה ביקר את התאמת הנזקים שבוצעה, אך הוא לא ביצע התאמת נזקים בעצמו או ניסויים אלטרנטיביים המוכיחים, כי התיאוריה שלו לעניין אופן ההתנגשות והיעדר יכולת הנאשמים להבחין שמדובר באדם, היא תיאוריה סבירה יותר מזו של בוחן התנועה.

4. מסקנותיו של בוחן התנועה מהניסויים שערך הן, כי ניתן להבחין לפחות ממרחק של **62.05** מטרים ברוכב האופניים, וככל שמתקרבים, רואים טוב יותר. כמו כן, ניתן להבחין באופן חד משמעי במה פוגעים.

המומחה מטעם ההגנה טען, כי ניסויים 1-6 שערך הבוחן אינם רלוונטיים לשאלה האם הנאשמים היו מודעים לעובדה, כי פגעו באדם.

אכן נכון שהנאשם לא עמד לדין על כך שגרם למותו של המנוח, אך לניסויים 6-1 רלוונטיות גם למחלוקת בין הצדדים בשאלת מודעות הנאשמים לכך שפגעו באדם. באם הניסויים שערך בוחן התנועה מוכיחים כי הנאשמים יכלו להבחין ברוכב האופניים טרם ההתנגשות, זה מחזק את המסקנה, שהבינו שפגעו באדם אף בעת ההתנגשות ומחליש את טענתם, כי סברו שפגעו בגמל קטן או בכל בעל חיים אחר.

5. בוחן התנועה ערך התאמת נזקים וקבע, כי ההתנגשות היתה במצב של פגיעת חזית הרכב באחורי האופניים, כאשר רוכב האופניים במצב אורכי. לאחר שעיינתי בתמונות 19-34 מיום 14.06.12 בת/2, אני קובע שמסקנתו של הבוחן מבוססת יותר מאשר מסקנתו של המומחה מטעם ההגנה כי ההתנגשות אירעה במצב בו האופניים היו בסטייה ימינה. אני דוחה את ההערכות מומחה ההגנה שלא ערך כל בדיקה או ניסיון להתאמה של נזקים בפועל והסתפק בכך שמתח ביקורת לא מבוססת על עבודת בוחן התנועה המשטרתי. כך למשל, בכיתוב שבצד תמונות 12 א' ו-ב' בחוות דעת מומחה ההגנה, הוא כתב שבוחן התנועה מנמיך ומגביה את האופניים לצורך התאמת הנזקים, כאשר ברור שלא ניתן לבצע בדרך אחרת התאמת נזקים של גלגל אופניים שהתעוות לאחר התאונה, לנזקים שנגרמו לרכב.

תוצאת כל האמור לעיל, שבבחינת חוות הדעת והעדויות של בוחן התנועה המשטרתי והמומחה של ההגנה, אני מעדיף, ללא היסוס, את קביעות בוחן התנועה על פני חוו"ד מומחה ההגנה.

ד. האם רכבו של הנאשם הוא שפגע באופני המנוח ובמנוח?

ב"כ הנאשם טען, כי לא הוכח על ידי המאשימה שרכבם של הנאשמים היה מעורב בתאונה שהובילה למותו של המנוח. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, בעדויות ובחוות הדעת שהונחו בפני הגעתי למסקנה, כי התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר, כי רכבם של הנאשמים הוא שפגע באופני המנוח ובמנוח.

המומחית פקד עמית כהן (ת/7), הסיקה, **בסבירות גבוהה**, כי הפגיעה אשר גרמה לנזקים המתוארים בחוות דעתה, התרחשה בין הרכב של הנאשם והאופניים של המנוח.

המומחה רפ"ק שאול צ'רנוברודה (ת/18), בדק התאמה פיזית בין פס מסגרת כיסוי פנס שנאסף מזירת התאונה לבין כיסוי פנס קדמי ימני שפורק מרכבו של הנאשם ובו פס מסגרת שבור וחסר. המומחה קבע, כי ישנה **התאמה פיזית בין השניים** ושהם היו בעבר פריט אחד.

בוחן התנועה מטעם התביעה ביצע התאמת נזקים בין רכבו של הנאשם לבין אופני המנוח. כך למשל נמצאו חריצים רוחביים בקדמת הרכב כתוצאה ממגע עם גלגל השניים האחורי של האופניים. נמצאה התאמה בין רוחבם של החריצים לבין רוחבו של גלגל השניים (תמונות 15, 18 ו-21 מיום 14.06.12 בת/2). נמצאה התאמה פיזית בין השבר באופן האחורי של האופניים לחריצים האורכיים בפגוש הקדמי (תמונות 19 ו-20 מיום 14.06.12). כמו כן, נמצאו חריצים אורכיים התואמים את המבנה והגובה של מסילת השרשרת של האופניים (תמונות 23 ו-24 מיום 14.06.12). נמצאה התאמה בין הפדל הימני של האופניים לבין הפגיעה בנקודת וו הגרירה בפגוש הקדמי (תמונות 25 ו-26 מיום 14.06.12).

המומחה מטעם ההגנה הסתפק תחילה בעדותו בבית המשפט בכך שאמר **סביר להניח** שרכב הנאשם הוא שפגע באופני המנוח (פרוטוקול מיום 23.10.13 עמוד 111 שורות 10-11). אך בסופו של דבר נאלץ להשיב בעניין זה לשאלה

ישירה של בית המשפט, "בסבירות גבוהה גופו של המנוח פגע בשמשת רכבו של הנאשם" (פרוטוקול מיום 23.10.13 עמוד 116 שורות 30-31).

לאמור יש להוסיף את העובדה, שהנאשמים, מתוך שלל הגרסאות גם אישרו, בחלק, שנסעו בכביש בו אירעה התאונה, בערב התאונה, והרגישו כי פגעו בדבר מה, אך לטענתם מדובר בחיה קטנה.

בנוסף לכך, הנאשם בעצמו הודה, כי היה לו ספק שמא הוא מעורב בתאונה האמורה (ת/11 עמוד 49 שורות 38-39).

לאור האמור, אני קובע, כי הנאשמים פגעו, באמצעות רכבם, באופני המנוח ובמנוח.

ה. האם הנאשמים היו מודעים לכך שפגעו באדם, שנגרמה לאדם חבלה חמורה או שנגדם?

סעיפים 64א(ג) ו- 64א1 דורשים, כאמור, יסוד נפשי של מודעות לטיב ההתנהגות ולהתקיימותן של נסיבות העבירה.

בעניינו, טען ב"כ הנאשם, כי אף אם הנאשם אכן פגע ברוכב האופניים הרי שהוא לא ידע ולא היה יכול לדעת כי פגע בו. עוד טען ב"כ הנאשם, כי אף אם ניתן לייחס לנאשם מודעות לפגיעה הרי שהיא התגבשה לכל המוקדם ביום שלמחרת התאונה, כאשר שמע על כך בחדשות.

את מודעותו של נאשם הנדרשת להוכחת העבירה למדים בד"כ מהצטברות ראיות נסיבתיות, כפי שכבר נקבע בע"פ 5102/03 **מדינת ישראל נגד דני קליין ואח' (נבו)**:

"**נותר לברר קיומו של היסוד הנפשי בעבירה, המתמקד ב"ידיעה" צדק בית המשפט קמא כאשר בחן את קיומה של ידיעה זו על בסיס כלל הנסיבות שנפרשו בפניו. שהרי דבר הנתון ללבו של אדם פנימה, אין להוכיחו אלא על דרך התחקות אחר ראיות נסיבתיות, התנהגות ונתונים חיצוניים (ע"פ 502/73 שוורצברג נ' מדינת ישראל, פ"ד כט(1) 202, 206).**"

הראיות הנסיבתיות בתיק זה הן כבודות משקל, ובהעדר הסבר מניח את הדעת, די בהצטרפותן האחת לשניה להרשעת הנאשמים.

בע"פ 10635/08 **ציון נעים נ' מדינת ישראל**, תק-על 2010(4) 2511, 2514(2010), נקבע:

"**כידוע, כוחן הראייתי של ראיות נסיבתיות אינו נופל מזה של ראיות ישירות, וההבדל העיקרי בין השתיים נוגע למורכבות מלאכתן של בית-המשפט בהסקת המסקנה המפלילה על-פיהן. כאשר מדובר בראיה ישירה, מתמצית מלאכתן של בית- המשפט בבחינתה של מהימנות הראיה, ואילו כאשר מדובר בראיה נסיבתית, מסקנה המרשיעה מושתתת על הליך תלת שלבי: "בשלב ראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב שני, נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה האם היא מערבת, לכאורה, את הנאשם בבצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר... בשלב שלישי, מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו...."** (ע"פ פון וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט

בע"פ 9613/04 ציון בן-סימון נ' מדינת ישראל תק-על 2006(3) 3625, 3638 (2006), נקבע בנוגע לאפשרות הרשעה על סמך ראיות נסיבתיות:

" הראיות הנסיבתיות כ"א. (1) ייחודן של ראיות נסיבתיות, בניגוד לראיות ישירות, נעוץ בכך שאמנם אינן מוכיחות במישרין את העובדות הטעונות הוכחה, אך מהוות הן בסיס למסקנה בדבר התקיימותן של אותן עובדות (קדמי, חלק שני, בעמ' 688). (2) הכלל הוא כי כוחה של ראיה נסיבתית אינו נבחן אגב בידודה מיתר הראיות שבאו בפני בית המשפט. אין צורך או דרישה, שכל ראיה נסיבתית בפני עצמה יהא בה די להרשעת הנאשם; המסקנה הסופית בדבר הרשעת הנאשם עשויה להתקבל מתוך צירופן של מספר ראיות נסיבתיות כאלה: ... ראו גם ע"פ 524/77 מזרחי ואח' נ' מדינת ישראל פ"ד לב(2) 682, 685-686 (מ"מ הנשיא - כתארו אז - לנדוי). ואילו לגבי הסקת המסקנות מן הראיות הנסיבתיות נאמר, כי: "סיכומם של דברים, רק אם המסקנה המרשיעה, אשר מוסקת מן הראיות הנסיבתיות, גוברת באופן ברור והחלטי על כל תיזה חלופית ואינה נותרת מסקנה סבירה אחרת, ניתן לומר, שאשמה הוכחה מעל לכל ספק סביר" (ע"פ 543/79 נגר ואח' נ' מדינת ישראל פ"ד לה(1) 113, 141 (השופט - כתארו אז - שמגר)). (ראו גם ע"פ 3974/92 אזולאי ואח' נ' מדינת ישראל פ"ד מז(2) 570, 565 (השופט דורנר); ע"פ 3792/01 פדידה נ' מדינת ישראל (לא פורסם) (השופט לוי))."

וראה גם יעקב קדמי, על הראיות הדין בראי הפסיקה, חלק שני 688 - 698 (2003).

להלן יובא מקבץ, לא ממצה, של חלק מן הראיות הנסיבתיות, כפי שכבר הובאו לעיל, שדי בהן להביא לקביעה מעבר לכל ספק סביר, שהנאשמים ידעו גם ידעו שפגעו באדם וגרמו לו לכל הפחות לחבלה חמורה או למותו:

1. חוו"ד הבוחן קובעת, כי הנאשמים היו צריכים לראות את המנוח בטרם התאונה. קל וחומר שכך בעת התאונה ואחריה.
2. העדות שמסרו את נ/6 ונ/7 הצליחו לראות רוכב האופניים בתנאים זהים ואף למנוע את התאונה. בין אם מדובר במנוח ובין אם מדובר ברוכב אופניים אחר עדותן תומכת בקביעות הבוחן.
3. לבית המשפט הוגשו 3 אמרות נוספות של אנשים שונים שהעידו, כי הבחינו במנוח שרוע על הכביש, הגם שהיה ללא תנועה וחרף החשיכה. דבר המלמד, לכל הפחות, על אפשרות נראות המנוח על ידי הנאשמים, בזמן ההתנגשות ולאחריה.
4. השקרים, הסתירות והפרכות שנמצאו בגרסות הנאשמים והתנהלותם לאחר התאונה מחזקות את ראיות התביעה ומבססות את קיומו של היסוד הנפשי של עבירת ההפקרה, קרי, כי הם ידעו שפגעו באדם בתאונה בה היו מעורבים, וחרף זאת, עזבו את המקום מבלי לברר מה מצבו ומבלי להגיש לו עזרה.
5. התנהגותם לאחר התאונה היא התנהגות מפלילה. לעניין התנהגות מפלילה, ראה י. קדמי בספרו "על הראיות- חלק ראשון", 312:

"המדובר בהתנהגות של נאשם לאחר מעשה, שיש בה ביטוי חיצוני לתחושת אשמה, לאמור: לכאורה - בהיעדר הסבר אחר - כך מתנהג מי שמרגיש אשם. כאמור, הכלל הוא, שרואים התנהגות כזו כ"ראיה נסיבתית" לחובתו של הנאשם, וככל ראיה נסיבתית, עשויה היא להצטבר לראיות האחרות ולהשלים את

הדרוש לביסוסה של הרשעה. בתור שכזו, עשויה התנהגות של נאשם לאחר מעשה, לשמש גם סיוע במקום שנדרש כזה."

כבר נקבע על ידי בית המשפט העליון, כי התנהגות מפלילה של נאשם לאחר מעשה, יש בה כדי להצביע על מודעותו לקרות המעשה, ראה לעניין זה, בנסיבות דומות, ע"פ 8279/11 טל מור נ' מדינת ישראל (01.07.2013):

"בית המשפט המחוזי מצא כי לא ניתן לתת אמון במערער גם לאור התנהלותו המפלילה לאחר דריסת המנוח, לאורה נקבע כי ניתן להסיק שהמערער הבין וידע שדרס אדם אך הוא נמלט מהזירה וביקש לטשטש ולהעלים ראיות הקושרות אותו לדריסת המנוח. המערער לא עצר את רכבו אלא נמלט מהמקום בנהיגה במהירות גבוהה (של עד 152 קמ"ש), דרך כביש 6, למרות מצב הרכב לאחר התאונה שהתבטא, בין היתר, ברעידות שלא היו קודם לכן ובכך שהשמשה הקדמית היתה מנופצת ובשל כך הראות של נהג הרכב היתה מוגבלת. עוד ציין בית המשפט המחוזי כי התנהגותו המפלילה של המערער התבטאה אף במסירת הדיווח השקרי לסוכן הביטוח אודות הנסיבות שבעטיין ניזוק רכבו, זאת במטרה להעלים ראיות שיאפשרו לקשור אותו לדריסת המנוח"....

"בדומה למסקנתו של בית המשפט המחוזי, אף אני הגעתי לכלל מסקנה כי התנהגותו של המערער בסמוך לאחר דריסת המנוח אינה מתיישבת עם אמונה כנה לפיה פגע בעצם סטאטי בלבד. הסבריו של המערער אינם יכולים בשום פנים ואופן להצדיק את הימלטותו מהזירה וניסיונו לטשטש את הראיות הקושרות אותו לדריסת המנוח. כאשר רכב מעורב בתאונת דרכים ונגרמים לו נזקים כבדים, כפי שנגרמו לרכבו של המערער, קשה להלום כי נהג הרכב ימשיך בנהיגה רציפה לביתו, לא כל שכן במהירות גבוהה במיוחד למרות הגבלת הראות המשמעותית לאור ניפוץ השמשה הקדמית ובשים לב לרעידות ברכב. פעולה מתבקשת בנסיבות אלה היא עצירת הרכב והערכת מצב הדברים. מעיון בתמונות הצבע המשולבות בהכרעת הדין, המתעדות את הנזקים שנגרמו לרכב, אין לי כל ספק שהמערער היה מודע היטב לנזקים החמורים שנגרמו לרכבו"

ובעניינו:

- א. הנאשמים לא הזעיקו עזרה למנוח ונמלטו מהמקום. העובדה שלא עצרו לאחר הפגיעה במנוח, בנסיבות של התאונה הקשה וכשהנזק גם לרכב הנאשמים רב - מדברת בעד עצמה. כשהתאונה כה קשה לא יתכן שהנאשמים הניחו או יכלו להניח שהפגיעה במנוח היא קלה.
- ב. מפלט השיחות עולה, כי הנאשם דיבר עם הנאשמת כ- 17 פעמים, במהלך הלילה בו אירעה התאונה. ההסבר הדחוק של הנאשם ששוחחו בענייני אישות- נדחה בשתי ידיים. השיחות הרבות מצביעות על מצוקה ולחץ שנבעו מהידיעה וההבנה בדבר התאונה הקשה בה נפגע אדם שמצא את מותו.
- ג. הנאשם פנה למוסך, מיד עם פתיחת שערו, בשעה 07:00 בבוקר - כחמש שעות אחרי התאונה, על מנת לתקן את הנזקים שנגרמו לרכבו. ניסיון זה לשיבוש החקירה מדבר בעד עצמו.
- ד. הנאשם, כאמור, שיקר לחברת הביטוח, שיקר למוסך ושיקר לשמאי, כאשר אמר להם שהנזקים נגרמו לרכבו בעקבות תאונה בכביש באר שבע ירוחם בשעה 21:30 בלילה על מנת להרחיק את עצמו מהמקום והשעה בהם קרתה התאונה. מובן שאם הנאשמים לא ידעו שפגעו באדם לא היה כל צורך בשקרים של הנאשם לגורמים הנ"ל בכל פרמטר אפשרי: זמן התאונה, מקום התאונה והעובדה שפגעו באדם.

ה. גם הנאשם וגם הנאשמת טענו, "באורח פלא", כי סברו שמדובר ב"גמל קטן", עובדה המעידה על תיאום גרסאות ביניהם וניסיון להסתיר את העובדה, כי פגעו באדם.

ו. שיקרי הנאשמים בחקירה ובבית המשפט רבים. הנאשמים שיקרו בין היתר, שמדובר בתאונה קטנה ולא הבחינו בנזקיה הרבים. הגרסה על פניה שיקרית ולא הגיונית וכל המביט בתמונות ובדו"ח השמאי מבין שהנזק היה גדול מאד ולא יתכן שהנאשמים לא הבחינו בו בעת התאונה כמו גם שלא יתכן שלא הבחינו בגופו של המנוח על מכסה המנוע ועל השמשה של רכבם. לא רק שכמחצית מהשמשה הקדמית בצד שבו ישבה הנאשמת נופצה ולא יתכן שהנאשמת לא ראתה זאת, אלא שהיא גם אמרה מיד בהגיעם לב"ש: **"איזה נס שלא קרה לנו כלום"**.

ו. שיבוש מהלכי משפט

סעיף 244 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו - מאסר שלוש שנים; לענין זה, "הליך שיפוטי" - לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של הוראת בית משפט.

ברע"פ 7153/99 אלגד נ' מדינת ישראל פ"ד נה(5) 729, 743 נקבע, כי:

"היסוד העובדתי של העבירה כולל רכיב התנהגותי של "העושה דבר" מן הדברים המנויים בסעיף וכן נסיבה של "הליך שיפוטי". היסוד הנפשי של העבירה כולל מלבד מודעות לטיב ההתנהגות ולקיום הנסיבות, גם "כוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין". מנוסח סעיף 244 לחוק עולה כי אין הכרח להוכיח גרימת תוצאה של שיבוש מהלכי משפט. על-כן מהווה העבירה לפי סעיף 244 לחוק עבירת התנהגות ולא עבירת תוצאה".

לאור העובדה, כי עבירה זו היא עבירה התנהגותית ולא עבירה תוצאתית, סעיף 20 לחוק העונשין אינו חל עליה ויש לפרש את דרישת הכוונה שבסעיף 244, כעשיית מעשה מתוך "שאיפה" להשיג את התכלית שהאיסור שבסעיף זה מבקש למנוע. (ראו לענין זה י. קדמי על הדין בפלילים חוק העונשין, חלק שלישי, עמוד 1577).

בענייננו, מיהר הנאשם בבוקר יום ה-03.05.12, בשעה 07:00 אל חברת הביטוח ואל המוסך על מנת לתקן את הנזק שנגרם לרכבו בעקבות התאונה. הנאשם שיקר הן לנציגת המוסך והן לנציגת חברת הביטוח ואמר, כי הנזק ברכבו נגרם בעקבות פגיעה בגמל ביום 02.05.12, בשעה 21:30 באזור ירוחם. הנאשם שיקר על מנת להרחיק את עצמו מזירת התאונה ולהסתיר את העובדה שפגע במנוח. הנאשם מיהר לנסות לתקן את נזקי התאונה, כדי להכשיל את חקירת המשטרה שתקשור אותו לתאונה הקשה בה מצא המנוח את מותו. רק לאחר חקירה מאומצת ולמרות מעשי הנאשם לשבש את החקירה, הצליחה המשטרה לגלות שרכבו של הנאשם הוא שפגע באופני המנוח ובמנוח. במעשיו, קיים הנאשם את יסודות סעיף 244 לחוק העונשין, כאמור.

ז. סוף דבר

לאור כל האמור, אני קובע שהתביעה הוכיחה כנדרש מתובע במשפט פלילי, מעבר לכל ספק סביר את העובדות המפורטות בכתב האישום.

אני מרשיע את הנאשם בעבירות של הפקרה לאחר פגיעה ושיבוש מהלכי משפט, עבירות לפי סעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961 וסעיף 244 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

אני מרשיע את הנאשמת בעבירה של חובת נוסע להתקשר לגופי הצלה, עבירה לפי סעיף 1א64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961.

ניתנה היום, כא אייר תשע"ד , 21 מאי 2014, במעמד הצדדים